ufo-nyt

UDGIVET AF S.U.F.O.I.

SKANDINAVISK UFO INFORMATION

15. årg. **2**

MAR. - APR. 1973

LØSSALG: Incl. moms kr. 5,75

SKANDINAVISK UFO INFORMATION

SUFOI er en selvejende institution, der har til formål at udbrede kendskabet til UFO'er – uidentificerede flyvende objekter – ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed, samt at bidrage til opklaringen af UFO-fænomenerne.
SUFOI ledes af

Forretningsudvalget samt
Repræsentantskabet

Forretningsudvalget består af syv medlemmer og vælges af repræsentantskabet. Forretningsudvalget forestår den daglige ledelse af SUFOI.

Repræsentantskabet består af forretningsudvalget samt 1 repræsentant fra hvert af de til enhver tid etablerede områder i Skandinavien og de nedsatte arbejdsudvalg.

FORRETNINGSUDVALGET

Formand: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, 2770 Kastrup, tlf. (01) 51 11 41.

Kasserer: Gunner Weichardt, Oxford Allé 3 A, 2300 København S., tlf. (01) 55 77 34.

Sekretær: Walkie-Talkie central og alarmeringstjeneste: Xavier P. Madsen, Bakkehave 8, 2970 Hørsholm, tlf. (01) 86 16 77.

Repræsentant for UFO-NYT: Iver O. Kjems, Lunagervej 23, 2650 Hvidovre, tlf. (01) 78 36 13.

Udvalgsmedlem: Peter A. Hansen, Erica-parken 61, 2. sal, 2820 Gentofte, tlf. 67 08 93.

Udvalgsmedlem: Erik Benny Johansen, Bækgården 16, 2620 Albertslund, tlf. (01) 64 16 01.

Udvalgsmedlem: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, 2791 Dragør, tlf. (01) 53 10 35.

Abonnement bestilles lettest ved at indbetale beløbet (D.kr. 35,00 for et kalenderår) til regnskabskontorets giro-nr. 11 77 25.

Abonnement kan også bestilles på ethvert postkontor samt hos landpostbudet. Adresseændringer og reklamationer over uregelmæssigheder vedrørende bladets tilsendelse bedes rettet til det lokale posthus.

S.U.F.O.I. og „UFO-NYT"

De i „UFO-NYT" offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at S.U.F.O.I. nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri, og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. Red.

Næste nr. af UFO-NYT udk. omkring 1. juni

LITO Tlf. 21 18 15 Svendborg

REPRÆSENTANTSKABET – UFO NYT

Ansvarshavende redaktør: Iver O. Kjems, (adresse: se u. forretn. udvalg)

Redaktionssekretær: Frank Lerbæk, Sanddalsvænget 17, 5700 Svendborg, tlf. (09) 21 58 44.

Redaktionssekretær: Bodil Kromann, Hattemagerstien 32, 2300 København S., tlf. (01) 55 92 88.

SUFOI's REGNSKABSKONTOR: (giro 11 77 25) Gunnar Weichardt, Oxford Allé 3 A, 2300 København S., tlf. (01) 55 77 34,

SUFOI's EKSPEDITION: Erik Benny Johansen, Bækgården 16, 2620 Albertslund, tlf. (01) 64 16 01.

SUFOI's RAPPORTCENTRAL: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, 2770 Kastrup, tlf. (01) 51 11 41.

SUFOI's UDKLIPSCENTRAL –
Repræsentant for Lolland-Falster: Ole Henningsen, Duegård, Volshave, 4920 Søllested, tlf. (03) 94 11 69.

INFORMATIONSAFDELINGEN: Peter A. Hansen, Erica-parken 61, 2. sal, 2820 Gentofte, tlf. (01) 67 08 93.

SUFOI's Foredragsafdeling –

Repræsentant for København: John Petersen, Sophus Falcks Allé 13, 2791 Dragør, tlf. (01) 53 10 35.

Repræsentant for Sjælland: Finn Nielsen, Absalonsvænget 1, Ramsømagle, 4621 Gadstrup, tlf. (03) 39 04 51.

Repræsentant for Fyn: Frank Lerbæk, Sanddalsvænget 17, 5700 Svendborg, tlf. (09) 21 58 44.

Repræsentant for Midtjylland (8000-området): Ole J. Knudsen, Høegh Guldbergsgade 51, 8000 Århus C, tlf. (06) 13 20 54.

Repræsentant for Sønderjylland: Kai E. Møller, Felsted Vestermark, 6200 Aabenraa. tlf. (04) 68 51 50.

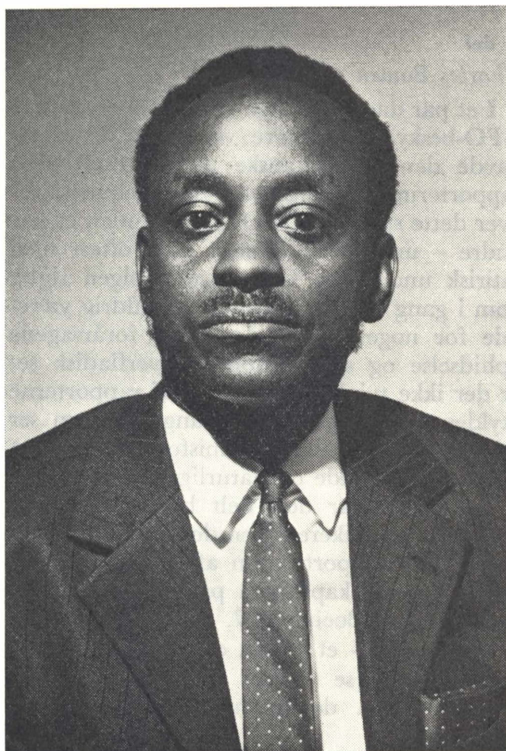
Repræsentant for Norge: Finn W. Kalvik, Arm. Hansensvei 11, N – 5030 Landås, tlf. (05) 28 01 26.
Foreningen UFO-Bergen Rapportcentral, telf. 28 01 26.

INDEHOLDER bl. a.

Ny tale af Ibingira...

Uganda's FN-ambassadør, Grace S. K. Ibingira, bragte i november 1971 spørgsmålet om UFO'er offentligt frem i FN. Han nævnte ved den lejlighed, at der meget vel kunne være andre end jordboere, der færdedes i det ydre rum. Ifølge det ordrette referat af FNs generalforsamlings 2057. møde den 6. oktober 1972, holdt Ibingira her en ny tale, hvori han bl. a. sagde:

Det ydre rum bliver et stedse mere betydningsfuldt emne. Min delegation ser med glæde på de bestræbelser, som gøres fra de medlemslande, der beskæftiger sig med udnyttelsen af det ydre rum til gavn for vor verden. Vi har støttet de relevante traktater om emnet og vil i princippet støtte de kommende. Medens vi med rette aktivt engagerer os i drøftelser af vor verdens problemer, så lad os ikke glemme, at det ydre rum igennem historien har haft en dybtgående indflydelse på menneskeheden. Hvem af os har ikke, en klar nat, været betaget af himlens forbløffende pragt? Hvilken jordisk kultur har ikke, direkte eller indirekte, legender om guder fra det ydre rum, der påvirker alle vore religioner og de forskellige former for mytologi?

I dag bevæger mennesket sig ud i det ydre rum; ikke blot i tankerne, som før, men i fysisk virkelighed. Disse eventyrlige rejser gemmer måske endnu i sit skød de mest vidtrækkende konsekvenser for vor planet. Det er nu almindeligt anerkendt af de fleste videnskabsmænd, at mennesket på Jorden måske ikke er det eneste intelligensvæsen i universet. Af denne årsag har min delegation den opfattelse, at de iblandt os, der udforsker det ydre rum, har pligt til at holde os alle fuldt underrettet om deres opdagelser.

Bør vi for eksempel for alvor tro, at det

amerikanske måneprogram først og fremmest er planlagt med henblik på indsamling af månestøv og -klippestykker, eller at de russiske sonder til Venus og andre steder primært er interesserede i at sikre sig viden om de høje temperaturer og dermed beslægtede klimatiske forhold? Ganske vist står vi bag Dem i Deres udforskning, men lad os få del i alle Deres vigtige opdagelser; for hvis de har relevans og betydning for vor planet, må vi alligevel nødvendigvis have dem før eller senere.

Ibingira fortsatte herefter med at omtale Uganda's interesse i spørgsmålet om den fredelige udnyttelse af verdenshavenes ressourcer.

Provisional Verbatim Record, General Debate; distributed October, 9, 1972. /IOKj.

Den sydafrikanske mini-bølge 1972

2. del

Charles Bowen

I et par dage efter den bemærkelsesværdige UFO-beskydningsaffære ved Fort Beaufort[1] havde den sydafrikanske presse travlt med rapportering, undersøgelser og kommentarer over dette specielle UFO – og desuden et par andre – undertiden seriøst, men oftest med satirisk undertone. Og da minibølgen rigtig kom i gang . . . ja, da havde de aldrig været ude for noget, der i den grad forårsagede ophidselse og spekulationer. Overfladisk set er der ikke tvivl om, at nogle af rapporterne skyldes opstandelsen, for mange af dem ser ud til at være velkendte misfortolkninger af jordiske genstande og naturlige objekter.

Imidlertid var der, helt bortset fra Fort Beaufort „klassikeren", en del interessante og værdifulde rapporter. En af de mest fængslende hændte kaptajnen på en South African Airways Boeing 727, som rapporterede – og beskrev – et UFO, der „jagtede" hans rutemaskine (se 1. del af denne artikel). Der var også det interessante Umkomaas fotografi[2].

Under bølgen kappedes aviserne i de forskellige egne af landet indbyrdes om at bringe rapporter om *deres* lokale UFO'er, og nogle af dem gik på jagt efter ældre hændelser.

„Die Lig"

En af disse beretninger bragtes i *The Argus* (aftenavis fra Cape Town) den 1. juli 1972.

Det forlyder, at der i området omkring Mariental og Keetmanshoop findes et fænomen kaldet „Die Lig" (lyset). Det er et „mysterium, der finder sted hvert år og viser sig ved, at et orange lys så klart som en svejseflamme, om natten eller ved højlys dag, blusser op med næsten blændende intensitet".

Endnu er det ikke lykkedes nogen at komme nær nok til „Die Lig" til at studere det ordentligt. Og hvorfor? Fordi – og bemærk dette – „det svæver eller bevæger sig nogle få meter, men aldrig mere, over jorden. Ingen farmer eller mand fra byen, som har fulgt det i bil, har haft held til at komme i nærheden af det, for *så snart vognen kommer inden for en vis afstand, sætter motoren ud og bilen standser, mens lyset fortsætter*". (Min fremhævelse – C.B.)

Meteorologerne er enige om, at det hverken har været et vejr- eller meteorologisk fænomen, for det er blevet set af alt for mange mennesker under for mange og for forskellige omstændigheder. Her ser der ud til at være en lejlighed for UFO-forskere i Cape Town til at foretage en tilbundsgående undersøgelse.

Avisledere

Emnet UFO'er og deres behandling fra sydafrikanske farmere, politifolk, embedsmænd og videnskabsmænds side har været genstand for mange lederkommentarer, for det meste ironiske, men ind imellem også

seriøse. Se *Daily Dispatch* (East London) fra fredag den 7. juli 1972, hvor professor Bleksleys[1] yderst skeptiske bemærkninger behandles. Professor Bleksley er „ . . . en af Sydafrikas kendteste videnskabsmænd, men videnskabsmænd har ofte en svaghed – de er forblindede af videnskaben".

Da professoren hørte om UFO-skyderiet ved Braeside farmen, spurgte han: „Hvorfor Fort Beaufort?" Det han mente var, at der kunne tænkes bedre steder at få oplysninger om verden end Fort Beaufort, en lille landsby, som han ikke engang kunne finde på kortet.

Daily Dispatch's lederskribent parerede: „Hvorfor Johannesburg?" Eller for den sags skyld hvorfor nogle af professorens foretrukne „hovedcentre" som f. eks. The Reef?

Der er for mange pålidelige UFO-vidner til, at man kan affærdige rapporterne som fantasi, hævdede lederskribenten, som fortsatte: „Ingen ved, hvor disse genstande kommer fra, men ifølge beretningerne svarer de ikke til noget inden for rækkevidden af vor egen planets teknik . . ."

Andetsteds i artiklen blev det antydet, at Fort Beaufort kan være blevet „udvalgt" fremfor Johannesburg „ . . . fordi Fort Beaufort har et praktisk vejsystem, hvor bilerne faktisk kan køre uden at lave trafikpropper. Måske foretrækker de uforurenet luft og en jordskorpe, der ikke er gennemhullet af minegange".

Daily Dispatch er overbevist om, at folkene i Fort Beaufort er besindige og ikke ofre for massebedrag. Nogle af dem har „set noget udover det sædvanlige, og det er dumt at spotte deres oplevelse eller affærdige den som usandsynlig på grund af størrelsen på deres by".

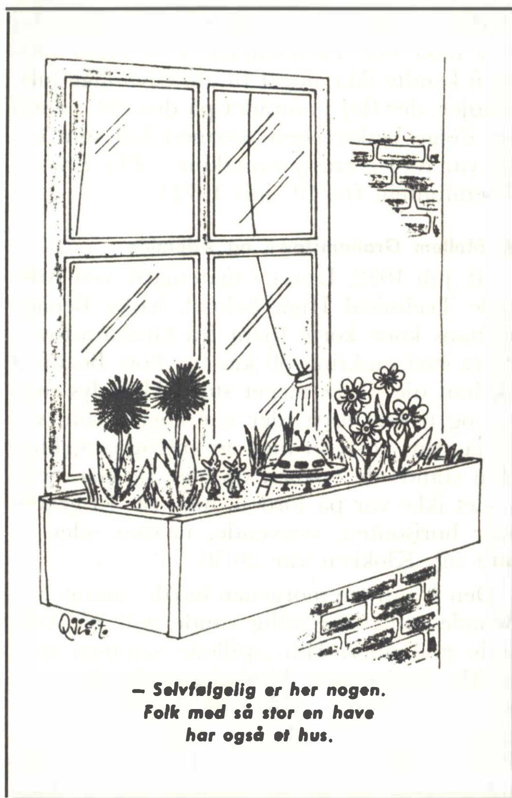
– – –

Vi fortsætter nu med et uddrag af de UFO-rapporter fra bølgen, som har fundet vej til mig. Det bør bemærkes, at de ikke er i strengt kronologisk orden:

11. Vryburg

(Nordlige Cape Provins), 5. juli 1972. Kvægavler Jurie Wessels, 23, kørte slægtninge hjem fra en drive-in-biograf. Det var omkring kl. 22.15 og han var ledsaget af sin kone Helene, sin søster Hannie (studerende ved Pretoria universitet) og andre slægtninge, Edzard Verseput og Johan Pienaar. Hannie Wessels skulle først køres hjem til sin mor, som bor omkring 14 km fra Jurie Wessels farm, Harmonie, ad Malopo Road. Mrs. Helene Wessels beskrev hændelsen: „Det er en åben vej uden lys til at distrahere os. Pludselig kom en enorm flyvende kugle til syne lige foran os. Den svævede ca. 7 m fra jorden og så først ud til at være lige over min svigermors hus. Jurie satte farten ned, fordi det på et tidspunkt kunne se ud til, at vi ville støde lige ind i den. Mens vi så på, ændrede den farve fra rødt til grønt. Masser af gnister fløj ud fra den ene side. Den blev gul og i et glimt var den borte. Jeg var skrækslagen". *(Sunday Times,* 9. juli 1972).

fortsættes næste side

– Selvfølgelig er her nogen. Folk med så stor en have har også et hus.

12. Wellington

(Cape Provins), 10. juli 1972. En gæst i distriktet, Mr. Ernst Koen fra Bloemhof i det vestlige Transvaal, som intet kendte til den tidligere observationsrapport fra Wellington (se 1. del), gik sig en tidlig morgentur. Kl. 7,30 så han et muslingeformet objekt med et par spidser på siderne og en lang skarp spids foran bevæge sig langsomt fra syd til nord over bjerget. Der hørtes ingen lyd og Mr. Koen anslog objektets højde til omkring 6.000 m. Lyset fra det var umådelig klart. Efter ca. 20 minutter accelererede det pludselig og forsvandt med utrolig fart *(The Argus* fra 10. juli 1972).

13. Welkom

(Oranje fristaten), 10. juli 1972. Over 25 Goldfields-folk var vidne til forbiflyvningen af et „halv-cirkelformet" objekt, som blinkede med røde, grønne og gule lys. Nogle af dem så på det i kikkert, mens det fløj bort mod syd. Flyvelederen i Welkom lufthavn kendte ikke noget til „usædvanlige luftfartøjer, der fløj i området på den tid", skønt det ifølge beskrivelsen nærmest lød som om det var lys fra en flyvemaskine. *(The Friend,* Bloemfontein fra 12. juli 1972).

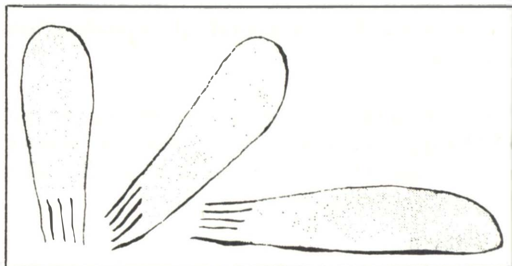
14. Mellem Grahamstown og Adelaide

10. juli 1972. Lærer i matematik ved Adelaide Technical High School, Mike Benade og hans kone kørte hjem fra Grahamstown. På et sted omkring 50 km fra Fort Beaufort fik han øje på et meget stort, klart lys mod syd og troede først, der var nogen, som var på jagttur, udstyret med en kraftig projektør. Han standsede vognen og blev så klar over, at det ikke var på jorden, men ca. 15 grader over horisonten, svævende, næsten uden at røre sig. Klokken var 20,30.

Den 4. juli om morgenen havde samme Mr. Benade spillet en tidlig runde golf på Adelaide golfbaner. Han spillede sammen med en Mr. Rademayer. Pludselig stødte de på en plet afsvedet græs midt i den tætklippede niende „fairway" (klippet areal af banen). Pletten målte 20×12 meter. Det, der undrede golfspillerne og banens personale var, at skønt græsset var vinterbrunt og tørt, var det så kort, at ilden ikke ville kunne sprede sig gennem det. Forsøg på at brænde en nærliggende plet af lignende græs mislykkedes. Selvom der er en hovedvej i nærheden og nogle afrikanske huse, havde ingen set ilden, og hvis nogen havde villet varme sig, ville det have været langt lettere at have afbrændt det lange græs i „rough'en" (den uklippede del af banen) på den anden side af „fairway'en". Uvægerligt begyndte folk at tænke på UFO'er: det var virkelig et ideelt „landingssted". Politiet har fået prøver af jorden og græsset, men har endnu den 12. juli ikke meddelt noget om dem. *(Rand Daily Mail,* 12. juli 1972).

15. Cyrildene, Johannesburg

11. juli 1972. Dr. Edward Blumberg fra Glanville Road, Cyrildene, kørte hjemad omkring kl. 14,00 ad Queen Street, Kensington. Han var ledsaget af sin kone Rita og deres tre børn, Lynette, Wendy og Richard. Dr. Blumberg fortalte: „Gennem forruden så jeg et hvidt objekt, der hang ubevægeligt meget højt oppe. Det var rent hvidt og meget klart aftegnet mod den blå himmel. Der var ingen skyer. Objektet var formet som en regndråbe med ben eller fangarme hængende ned fra den underste del. Jeg kunne se den blå himmel mellem benene". Lægen sagde, at hvis han havde været alene, ville han ikke have sagt noget om, hvad han havde set, men hele hans familie så det også. De besluttede at tage hjem og få fat på en kikkert. Objektet havde holdt sig ubevægeligt i fire eller fem minutter.

„Mens vi så på det", sagde lægen, „begyndte det meget langsomt at hælde mod

øst, indtil det lå i vandret stilling. Der kom et blændende glimt fra „fronten" i lighed med en magniumbombe. Objektet så ud til at blive fladere, da det fløj bort mod øst. Det bevægede sig meget hurtigt, langt hurtigere end en jetmaskine, og det virkede som om det var højere oppe end flyvemaskiner normalt flyver. Der var ingen udstødning. Mens det fløj afsted forlængedes det, til det blev til en klart afgrænset hvid stang. Vi kunne stadig se fangarmene bagest". Da det fløj ud af syne over Cyrildene skole og bag en lille høj, satte observatørerne sig ind i deres bil for at køre rundt om bakken, men til sidst tabte de objektet af syne i røg og dis. *(Rand Daily Mail,* 12. juli 1972).

16. Pretoria

10. juli 1972. Da Mrs. J. P. Davenport kørte hjem til Pretoria fra Hartbeestpoort dæmning mandag aften (ingen tid opgivet – C.B.) sammen med en ven, Mr. J. W. Rademeyer, så hun et „enormt, grønt lys svæve lige uden for byen". Mrs. Davenport fortalte, at objektet havde en tilsyneladende størrelse som en rugbybold og var alt for stort til at være en flyvemaskine. Det var stadig lyst nok til at observatørerne kunne se, at lyset ikke kom fra en flyvemaskine. Efter ca. 20 sekunder forsvandt lyset – der kunne minde om lyset fra en sankthansorm – pludseligt. *(The Pretoria News,* 13. juli 1972).

17. Franschoek

(Cape Provins), 13. juli 1972. En strålende lyskugle observeredes af tre personer på farmen Champagne ved Franschoek tidligt om morgenen den 13. juli. Kl. 4,00 gik Mrs. R. E. Michelson udenfor for at se på vejret: „Jeg så dette fantastiske lys nær ved Du Toits Kloof. Det var meget langt nede og lignede en strålende kugle. Lidt i syv ringede hun til sin søn – han bor på samme farm – og bad ham se på objektet. Mr. S. Michelson sagde det befandt sig over bjergtinderne mod øst. Han og hans kone fotograferede det – det var mindst „tre gange så stort som en normal stjerne". Det forsvandt omkring kl. 8,30. *(The Pretoria News,* 13. juli 1972).

18. King William's Town

5. juli 1972 (rapporteret den 13. juli). Mr. Tony Inch fra Buffalo Road og Mr. Joe Rust var på vej hjem til King William's Town fra Port Elizabeth kl. 01,50 onsdag morgen („sidste uge" – som jeg antager betyder den 5. juli – C.B.). På et sted ca. 13 km fra King William's Town så de ild i græsset et par hundrede meter fra vejen. Mens de kiggede på ilden, fik de pludselig øje på et strålende, rødt objekt – formet som noget i retning af en amerikansk mariner-hue – der hævede sig op fra jorden. Mr. Inch prøvede at følge efter objektet, da det langsomt steg over vejen, men det accelererede og forsvandt i retning af Stutterheim. Mr. Inch forklarede, at han var rædselsslagen, og da de tog hen på politistationen for at rapportere, rystede han over hele kroppen. Mr. Rust indrømmede, at den mærkelige hændelse også havde bragt ham fra koncepterne. Politiet kørte tilbage til stedet med dem; ilden brændte stadig og havde bredt sig. *(King William's Town Mercury,* 13. juli 1972).

19. King William's Town

5. juli 1972. Mr. Edward Wilson fra Alice Street kørte op ad Grey Street kl. 14,50 sammen med en afrikansk passager, da de så to meget klare objekter på himlen. Det øverste var bananformet og „syntes at hvile på et fladt objekt". Nedenunder dette befandt sig et trekantet objekt, men der var ingen synlig forbindelse mellem dem. De to observatører betragtede objekterne, indtil de forsvandt i retning af Pirie bjergene. *(King William's Town Mercury,* 13. juli 1972).

20. Florida (Johannesburg)

16. juli 1972. Mange mennesker så et UFO bevæge sig fra syd til nord hen over Witwatersrand. En fotograf fra *Rand Daily Mail* fortalte, at det fløj så hurtigt, at han ikke kunne nå at få sit fotografiapparat frem. Mr. Andre Falkenburg fra Florida sagde, at det var ca. 50 gange så stort som landingslyset fra en flyvemaskine, og han og tre andre så det svæve over Florida, stige lodret og derefter fare afsted til Krugersdorp,

hvor det gik nedad og til sidst hastigt fløj bort mod Potchefstroom. Mr. D. K. Dewkes fra Alexandra Street, Florida, berettede, at han så det kl. 18,40. Det var lavere nede end Brixton Tower. Han havde den opfattelse, at objektet var en ballon med vedhængende, brændende pjalter, sendt op af en spøgefugl. (*Rand Daily Mail*, 17. juli 1972).

21. Malmesbury

(Cape Provins), 16. juli 1972. Ti mennesker observerede et objekt, der skiftede farve og bevægede sig op og ned på himlen med stor hastighed syd for byen. Mr. E. Vesamien, overlæge ved Schoonspruit hospital, fortalte, at de (herfra) betragtede det i 15 minutter, indtil det forsvandt ca. kl. 20,45. (*Cape Times*, 17. juli 1972).

22. Odendaalsrus

(Oranje), 16. juli 1972. Politibetjent J. P. Myburgh rapporterede, at en Mr. Slabbert fra Wesselbron havde ringet til stationen og ophidset fortalt ham om et UFO. Sammen tog de til Wesselbron Road ca. 3 km uden for byen og så en flad, roterende diskoc højt oppe på himlen, der udsendte klart, gult lys. Den var omgivet af blåt og lignede en stor stjerne. Pludselig kom den direkte mod patruljevognen og standsede lige over dem. Den gik op og ned flere gange og derefter, efter ca. 15 minutters forløb, fløj den bort mod Welkom. Objektet var ca. en meter i diameter og lyste rødt, da det gik nedad. Politibetjenten alarmerede sine kolleger i Welkom, og de så også UFOet.

Den stedlige politichef, G. C. Bester sagde: „Der var afgjort et eller andet objekt, men hvad det var, ved jeg ikke. Det blev set af seks politibetjente, og mine mænd er pålidelige. De tager det meget alvorligt . . .“ Efter at være blevet set på Wesselbron Road, observeredes objektet i Theunissen og senere i Kroonstad. (*The Friend*, Bloemfontein, 18. juli 1972).

I en anden version af den samme hændelse, der bragtes i det førende blad på Afrikaans-sproget, det konservative *Die Burger*, står der flere detaljer, som både er vigtige og afslørende. For det første udsendte objektet gult lys med blå *ringe* udenom. For det andet berettes det, at dengang det dukkede ned til positionen over patruljevognen, blev det der i ca. 15 minutter; der siges ikke noget om en senere stigende og faldende manøvre. Igen hører vi, at betjent Myburgh over radioen bad om tilladelse til at åbne ild mod UFOet, men en sådan tilladelse blev nægtet. (Måske var der nogen, der havde taget ved lære af indignationen og bølgen af protester over anvendelsen af våben ved Fort Beaufort!)

Da enkeltheder om det bortflyvende objekt over radioen blev givet videre til andre stationer, så færdselsbetjente fra tre forskellige steder også objektet; de var i forbindelse med hinanden over radioen. Mr. H. F. Coetzee, senior færdselsbetjent i Kroonstad, så det først, da det bevægede sig fra Odendaalsrus mod Kroonstad, og det var ham, der alarmerede de andre. Han fortalte, det lignede noget i retning af en zeppeliner, og på skroget var der lyspletter, der så ud til at komme fra „vinduer“. På dette stadium var det blågrønt og fløj med stor hastighed mod Johannesburg. (*Die Burger*, 17. juli 1972. Tak til min ven Danie Kotze for hans oversættelse. C.B.).

23. Pietermaritzburg

(Natal), 20. juli 1972. Miss Thelma Odell kørte ned ad Commercial Road kl. 11,00, da hun så et „blegrødt“ objekt, cirkulært og med en stjerne udskåret eller præget indeni. Det kom fra Durban-kanten og havde en tilsyneladende størrelse som en frokosttallerken. Miss Odell så det dukke op lige foran sig. Det havde et lille, rent hvidt dampspor efter sig og syntes at „dingle“ over Voortrekker kirkegården, før det dalede ned mod området syd for Commercial Road. Da det nærmede sig jorden, så det ud til at opløses. Det var kun i syne et par sekunder. Der var et andet, uafhængigt vidne, som beskrev det som „robotrødt“ (trafiklys-rødt? – C.B.). Dette vidne sagde, det passerede hen over Epol forsøgsgård i Cleland og dalede ned

nær midten af Pietermaritzburg. (*The Daily Representative*, 21. juli 1972).

24. Pietermaritzburg

21. juli 1972. Det meddeles fra Durban, at professor Owen Williams og hans kone var blandt de mange, der så et UFO i Natal om aftenen den 21. juli. Dr. Williams, som er professor i geografi ved University of Natal betragtede UFOet i kikkert. Han sagde, det var kegleformet og havde et konstant rødt lys nedenunder. (*The Argus*, 22. juli 1972).

25. Pinelands

(Cape Provins), 21. juli 1972. Mrs. Muriel Alexander fra North Walk 51, Pinelands, var på vej hjem omkring kl. 20,30, da hun så et objekt, som efter hendes opfattelse kun var et par meter over jorden. Det var stort, klart rødt i midten, gående over i orange og guld ud mod kanten. Da hun nåede hjem, kaldte hun sine naboer ud, og de betragtede alle objektet, mens det beskrev en stor cirkel og skød afsted med stor fart mod Paarl. Der var andre uafhængige vidner til den samme hændelse. (*The Argus*, 22. juli 1972).

— — —

Man kan danne sig et vist indtryk af den månedlange begejstring i den sydafrikanske presse for UFO-historier ved at se på en helsidesartikel helliget dette emne i *Sunday Times* den 9. juli 1972. På side 5 bringes I) en udateret historie om flere menneskers iagttagelse i en drive-in biograf ved Johannesburg af et lysende objekt med tre haler – formodentlig en satellit- eller raketundergang; II) en beretning om et fjerkostlignende objekt set over Johannesburg; III) en række fotografier af et „UFO" over Hillbrow skyskraberne – et objekt, der *ikke* blev set af *Sunday Times* fotografen, og det er måske heller ikke så mærkeligt, for billederne ligner påfaldende en række linsereflekser; IV) Vryburg beretningen, tidligere omtalt i denne artikel; V) et interview med Elizabeth Klarer, som gør opmærksom på, at „rumskibe holder øje med os"; VI) en artikel af Peter Pollock (kricketlandsholdsspilleren?) om meteorologerne fra Port Elizabeth lufthavnen, som rettede deres radar mod det UFO, der blev set over byen (se 1. del af denne artikel), men ikke fik noget signal, samt VII) nogle få linier om Fort Beauforts anden årsag til berømmelse, Beaufort-samlingen af forstenede hvirveldyr, opkaldt efter distriktet, hvor aflejringerne gemmer verdens største lager af fossile amfibier og krybdyr.

Prøverne negative

Den 26. juli 1972 var *The Pretoria News* et af de blade, der bekendtgjorde, at C.S.I.R. forskernes analyser af Fort Beaufort jordprøverne[1] havde vist sig at være „negative". Det blev fastslået, at hvis et fremmed objekt havde været i kontakt med jorden, var det foregået på en sådan måde, at dens sammensætning ikke var blevet forstyrret. Talsmanden tilføjede, at der ikke var „noget der tydede på nærværelsen af en raket". Hvilket blot er at forvirre begreberne, for så vidt jeg husker har ingen af vidnerne antydet, at det, de så, havde nogen lighed med eller opførte sig som en raket.

Politichefen tror!

I *Rand Daily Mail* fra den 19. juli 1972 stod der, at politichef G. C. Bester, som forsvarede sine betjente fra Odendaalsrus og Welkom, nu er blandt de „troende", for han har selv set et UFO. Det han så var større end en stjerne, og det var i syne i fem minutter. Politichefen kaldte på sin kone og sine børn, og de så det også, lige inden det fløj væk i østlig retning mod Bethlehem (Oranje).

— — —

Noter

1. Se *Landing i Fort Beaufort* af Ivan Clark i UFO-NYT nr. 1, 1973, side 13–15.
2. Se *UFO-fotografier fra Umkomaas* af Philip J. Human i UFO-NYT nr. 1, 1973, side 5–8.

F. S. R. nov./dec. 1972. /BK.

(Mere om Sydafrika næste side)

„Det flyvende genfærd" i Natal

Philipp H. Human

Spøgelsesagtige skabninger rapporteret uden tilhørende fartøj falder måske ikke helt inden for ufologiens rammer, men jeg tror, at det syn, der plagede indbyggerne i både Mayville (Durban) og Roosboom ved Colenso, begge i Natalprovinsen, har sin berettigelse i denne sammenhæng, den ukonventionelle forsvindingsmetode taget i betragtning. Sagen burde også overvejes på grund af de indblandede parters hårdnakkede vægring ved at affærdige oplevelserne som fantasi eller bedrageri. Desuden følger det lige i kølvandet på en UFO-bølge.

Et af de første vidner var en Mrs. Thelma Hansen, og jeg er glad for, at min ven, Dr. Carl van Vlierden fra Westville, Natal, der er regelmæssig læser af *Flying Saucer Review,* var i stand til at aflægge hende et besøg i Mayville. Han skrev til mig om resultaterne af interviewet, men mere om denne rapport senere.

Hændelsens enkeltheder blev offentliggjort i *The Natal Mercury* den 22. august 1972.

Roosboom-kæmpen

En del af *Mercury* rapporten omhandlede historien om Mrs. Doris Muthwa, en ung mor til fem børn, som sammen med sin datter Joyce, 12 år, trak vand op fra floden nær sit hjem i Roosboom nordvest for Colenso. Klokken var omkring 04,30 om morgenen. Avisartiklen fortsætter:

„Doris fortæller: „Jeg så op, og der så ud til at være en mand i en hvid dragt. Jeg troede han røg på en cigaret, men så blev røgen ligesom til en stor ildebrand.

Fra hans bryst skinnede et klart lys, som blev lyserødt og blåt."

Doris' arbejdsgiver, Mrs. N. E. Harding fra Colenso fortsætter: „Doris sagde, at han var ca. 3,5 m høj. Hun viste mig hans højde i forhold til et træ.

Han må have udsendt en form for elektricitet, for hun sagde, at det var lige som når hun rørte ved strygejernet og det dirrede igennem hende.

Den gigantiske mand skød derefter op imod himlen og forsvandt. De to var så bange, at moderen råbte op, og datteren begyndte at græde og bed sin mor i hånden af bar forskrækkelse. De løb snublende bort og spildte vandet på vejen.

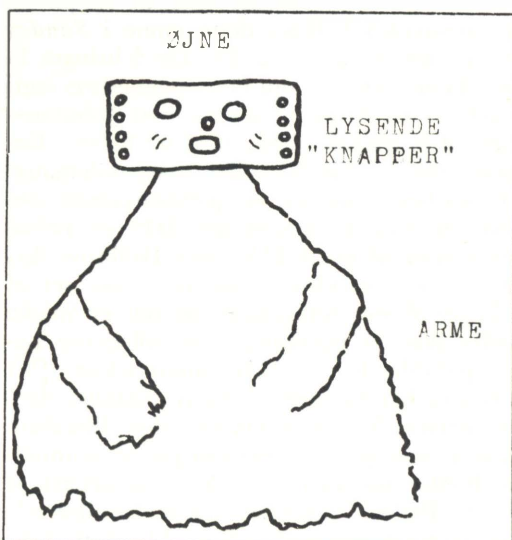
Doris er en dygtig, intelligent kvinde. Jeg ved, hun taler sandt," sagde Mrs. Harding".

Mayville-kæmpen

Den samme avisartikel berettede, at et lignende genfærd havde vist sig ved Mayville, Durban, lørdag aften (19. august 1972) og ved to andre tidligere lejligheder. De fleste så det imidlertid om lørdagen på en uopdyrket mark bag Mrs. Thelma Hansens hus i Molver Road.

Det var synet af skabningens hoved, der mest foruroligede Mrs. Hansen: „Der kom ild ud af øjnene, og hovedet var firkantet som en maskine."

Miss Jane Claassen, som var sammen med

Mrs. Hansens datter Ingrid (8 år), så den først. Hun fortalte: „Den stirrede på os fra hegnet. Den var skrækindjagende. Det var ikke et rigtigt menneske.“

Da forvirringen havde lagt sig, aflagde Dr. van Vlierden besøg hos Mrs. Hansen og diskuterede begivenheden med hende; han talte også med tre andre vidner. Lægen meddelte, at Mrs. Hansen stadig var oprevet over sin oplevelse. Hun og syv andre vidner havde lidt af eftervirkninger i form af hovedpine og smerter i benene. tilsyneladende som følge af deres møde med fænomenet. Mrs. Hansen fortalte også, at hun havde følt „en slags hypnotisk virkning“, som om hun var blevet draget mod objektet.

Genfærdet viste sig tre forskellige steder lørdag aften (den 19. august). Dr. van Vlierden gav hvert af vidnerne en blyant og et stykke papir og bad dem tegne det, de havde set. Tegningerne var alle meget lig hinanden, stort set som det science-fictionlignende uhyre, der ses på illustrationen.

Det var øjnene, der havde størst virkning på vidnerne. Genstandens underste del var ca. 2,1 meter over jorden, og da det drog bort, gik det først lige opad, derefter sidelæns og så forsvandt det.

Endnu et Roosboom tilfælde

The Natal Mercury bragte en follow-up artikel om Roosboom hændelsen i udgaven den 23. august 1972. I den læser vi, at en Elias Khosa, som arbejder i det indisk ejede handelshus, hævder, at han så uhyret om onsdagen den 16. august, da han gik til sit hjem. Genfærdet havde vendt sig imod ham, men han kunne ikke se dets hoved, skønt han bemærkede små flammer, der brændte rundt om dets fødder. Elias sagde, at han inviterede „gæsten“ hjem til en drink, men skabningen vendte rundt og fór bort over græssletten med stor fart, udsendende flammer og røg.

Elias’ arbejdsgiver, Mr. Suleman Sager, siger, at han har boet der i 44 år, men „aldrig set den slags ting.“

Sidste nyt om Mrs. Doris Muthwa var, at hun stadig var bange og nægtede at gå ned til floden. Det ser ud til, at hendes datter Joyce bed hende i hånden, da det hvidklædte uhyre begyndte at udsende hvirvlende lys.

F.S.R. Vol. 18. Nr. 6 – nov./dec. 72. /BK.

DYRERIGET – af Roger Bollen

Observationer over Nord- og Midtsjælland

Søndag den 11. februar kl. 21,29 kom der telefonisk alarm til ufo-alarmeringscentralen. Over Hørsholm var der kort forinden først set et rødt objekt, som delte sig i to, og derefter kom der melding fra en anden observatør, som havde set et stort hvidtlysende objekt, begge med kurs fra øst mod sydvest. Fra alarmeringscentralen blev der straks slået alarm til observatørerne i det område, hvor det formodedes, at objektet ville dukke op, ligesom der blev sendt walkie-talkie grupper ud i Nordsjælland.

Kl. 21,57 kom der melding fra St. Heddinge om, at der over Kamstrup (syd for Roskilde) var set et hvidt og 4 røde objekter, hvoraf de røde var set på forholdsvis nært hold, hvorefter de var fløjet mod syd. Fra alarmeringscentralen blev der straks slået alarm i hele Sydsjælland. Vi fik så melding om, at et stort hvidt objekt var set over Roskilde, ligesom der på himlen var set røde, orange, gule og hvide lys, der blev beskrevet som noget, der opførte sig mærkeligt.

Den 13. fik vi en lille notits i Roskilde Tidende om observationen. Dette gav en del henvendelser til alarmeringscentralen. Den 14. bragte Roskilde Tidende og Roskilde Opland den af PR-afdelingen udsendte pressemeddelelse om observationen.

Dette gav et helt overvældende resultat. Vi fik næste dag henvendelser fra folk, som havde set både fly og mærkelige lys på himlen. De følgende dage kom der også mange henvendelser.

PR-afdelingens pressemeddelelse blev nu bragt af mange uge- og lokalaviser over det meste af Nord-, Midt- og Sydsjælland, hvorefter der igen kom mange henvendelser, lige fra Hundested til Ringsted.

Vi fik hurtigt konstateret, at der søndag aften var ophobning af trafikfly over Roskilde-området, idet Kastrup Lufthavn var lukket et stykke tid på grund af islag. Vi fik også konstateret, at der ikke havde været militærflyvning i området, hverken jet eller helikoptere.

Før vi har fået behandlet alle disse rapporter (ca. 100) kan vi ikke sige med sikkerhed, hvad der i alle tilfælde har været fly, og hvad der har været UFO'er. Det kan dog ses, at et stort, hvidt objekt er kommet fra nordøst og er gået mod sydvest. Derudover er set gule, orange og røde, med bevægelser, der ikke kan udføres af fly.

Der har også været observatører, der har set nogle objekter forholdsvis tæt på, idet der er set 3 røde, runde lys i vandret plan med et lille hvidt lys over. De bevægede sig rundt om et større objekt og foretog vinkelrette drej og pendulbevægelser.

Den store omtale i pressen af observationerne bevirkede, at vi også fik en del rapporter fra dagene før og dagene efter denne observation.

I næste nr. af UFO-NYT vil der komme en udførlig beretning om alle disse observationer

Da der tilsyneladende er stor aktivitet i disse områder, vil vi bede læserne holde ekstra øje med himlen, da der er gode chancer for at se noget netop nu. Ses noget, da ring straks til alarmeringscentralen (01 - 86 16 77).

FN – XP

UFO-landing i Norge?

Det er den 9. juni 1972. På det lille stedet Bangsund[1]) satt folk rundt TV-apparatene og så på Dagsrevyen.

Plutselig rives bildet på skærmen istykker. Nogen veldige forstyrrelser herjer apparatene. Været er pent og stille og kan umulig være skyld i disse forstyrrelser som ingen haver oplevet magen til.

Så falder omformeren på Bangsund ud, og skærmen bliver grå og død. Episoden er en gåde for Televerket. Man finner ingen fejl på omformeren og haver ingen forklaring . . .

Men to dager efter, søndag morgen den 11. juni, står Ola Kr. Dahl, formannskabsmedlem i Namsos kommune, på hyttetrappen og gnider søvnen ud af øinene. Det er fjære sø rundt Kjølsøya, og hele bukten nedenfor hytten ligger tørr.

Med *ett* bliver han vár nogen underlige spor i lejren. Åtte-ni stykker tilsammen. Sirkler og trekanter som er presset dybt ned i slammet. Han løber ned for å se nærmere på sporene. De er knivskarpe og mellem 30 og 40 cm dybe. Han mener sidene i den største trekanten må være 1½ meter.

O. Kr. Dahl, var på hytten ugen før, den 4. juni, og da var ikke sporene der, forteller han. Så det er ikke udelukket at de kan ha opstået den 9. juni, samme kveld som TV-apparatene slog sig vrang.

De merkverdige sporene er spredt innenfor et område med en radius på ca. 25 meter. Midt imellem flo og fjære*). Det udelukker m.a.o. at det her kan være tale om en eller flere genstander som er blivet bragt dit ud fra land.

Efter mønsterne og størrelsen av sporene å dømme, må det her have været en stor genstand og muligens nogen mindre. Dette, og at avtrykkene dessuden er glatte og loddrette på innsiden, tyder på at genstanden (e) er satt ret ned. Noget som f. eks. ikke kunne have skedd fra en båt. Den måtte i så tilfelle have været svært stor, og en slik mulighed er utenkelig, da det ikke er dybere enn

Ill. th.: Her er vist et af de trekantede mærker, der måler op til 1½ meter.

---

*) *fjære = det stykke af stranden, der er oversvømmet under flod, men ligger over vandet ved ebbe.*

ca: 1½ meter på dette stedet ved flo sø... Da genstår bare en mulighed – luftvejen – og da må det efter aftrykkene å dømme være et meget underlig luftfartøi som har været på „fransk visit".

Lignende „spor" er også fundet i samme distrikt på Lokkaren[2]) og Sundsøya[3]). De er ca. 40 cm dybe, og muligheden for at det er de samme luftfartøier som har lavet sporene, er store.

– Det er tidligere antydet at dette er et såkaldet UFO, – skriver Namdal Arbeiderblad, – og skal vi være ærlige, er det tross alt den mest rimelige forklaring vi kan finne. Vi kan nevne nogen andre „forklaringer" vi haver fået, – spor efter storkveite – pontonger fyldt med vand sammenbundet på en eller anden måde – et landingsfartøj etc....

I alle fall bliver disse trekantede sporene mer og mer mystiske. Myndighedene ser meget seriøst på opdagelsene, dette er bekreftet ved at politiet haver foretaget nøiaktige opmålinger. Film som NA haver taget af sporene er oversendt forsvaret, og t.o.m. fotojagere haver kredset over Kjølsøya for at ta bilder af stedet!

RADIOAKTIVITET!

Analyser af lejren fra Sundsøya som Norsk UFO Center i Trondheim og N. A. haver foretaget i samarbeide med eksperter ved Norges Tekniske Høyskole i Trondheim, viser at jordprøvene indeholder fremmede radioaktive partikler. Slike radioaktive partikler er aldrig tidligere målt fra avtrykk i Norge. Målingene er foretaget med nogen af

Ill. herunder: Mærkerne fotograferet om aftenen en ugestid efter den 9. juni. Selv om konturerne er noget udviskede p.g.a. tidevandet, er mærkerne fortsat meget tydelige.

verdens fineste og mest moderne instrumenter. Jordprøver fra fjæren utenfor avtrykkene på Sundsøya påviste ingen radioaktive partikler. Radioaktiviteten kunne bare påvises i prøven fra selve aftrykkene. Dermed begynner de dybe og mystiske sporene virkelig at blive interessante. Udslagene på instrumentene lå godt over støifeltet, men de var forholdsvis svake. De var såpass positive at man ved N.T.H. straks kunne fastslå at det her drejet sig om fremmede radioaktive partikler.

I ugebladet „Vi Menn" (som haver en 3-siders reportage om hendelsen) siger en cand. real. Knut Gussgard ved Institutt for Atomenergi på Kjeller, – at de radioaktive analyser strider mot naturlovene. – Et radioaktivt stoff „siver" ikke bort mens analysene gøres. En viss målbar radioaktivitet vil altid være tilbage. På mig virker analyseresultatene meget mystiske, og jeg stiller mig tvilende til analysens videnskabelige verdi og holdbarhet. En masse fejlkilder kan foreligge. Dessuden vil nesten alle jordprøver gi et visst radioaktivt udslag på de meget fintfølende instrumenter man idag gør brug af. At den prøven hentet i aftrykket gav udslag, mens den udenfor ikke gjorde det, mener jeg kan skyldes noget så lide spennende som tilfeldigheder. Jeg er den første til at innrømme at der er meget mystisk mellem himmel og jord, slutter Gussgard, – men dette . . . nej, det kan jeg med min beste vilje ikke feste lit til. –

Kolbjørn Stenødegård i NUFOC – Trondheim, synes det er ganske betegnende at Gussgard avgir kategoriske udsagn uden på forhånd å sjekke sagen. – Naturligvis „sivet" ikke radioaktiviteten bort mens analysen pågik. Det som skedde, sier Stenødegård, var at hele prosessen tok for lang tid. Hvilket igen henger sammen med de forskellige instansers UFO-politik. Hadde vi kunnet få kammeranalysen igang omgående efter at radioaktiviteten var påvist med geigertelleren, kunne resultatet ha blivet et helt andet. Men nu tok det over en uge fra geigerteller-prøven blev taget og til kammeranalysen kom igang. Ligeså tog det også tid til å få taget lejrprøverne og få dem sendt fra Namsos til Trondheim. –

NUFOC mener at Gussgard gikk ud fra at de opererede med *en* referanseprøve og hevder derfor som en fejlkilde at det kan være tale om en tilfeldighed. Men sagen er at NUFOC havde 3 (tre) referanseprøver! Ingen af disse tre, fremviste den ringeste antydning til radioaktiv reaksjon på den meget følsomme geigertelleren. Radioaktivitet blev først en realitet i det øieblik de relativt hurtigt fikk skaffet tilveje en prøve fra et af aftrykkene! Indikasjonene på at det må dreje sig om tilført radioaktivitet er følgende:

1. Lejren fra aftrykket gav udslag, mens tre forskellige prøver av referansematerialet ikke gjorde det.
2. Udslaget fra lejren fra aftrykket var større enn man kunne vente for naturlig baggrunnstråling.
3. Den påviste radioaktivitet hadde rask halveringstid.

Det tok NUFOC altså over en uge før de fikk ordnet med kammeranalyse. Det viste sig da at den påviste radioaktivitet var så meget redusert at man ikke kunne aflese relevante data af kammeranalysen, som forøvrig pågikk over mange dager. NUFOC er enig med Gussgard i at en viss radioaktivitet altid vil være tilbage, – slik var det her også. Men – i løbet af den ugen som gikk fra bakkemåling til kammeranalysen, var radioaktiviteten gået så meget tilbage at man ikke kunne påvise de ønskede data ved hjelp af kammeranalysen. Dette er i sig selv en merkelig omstendighed! Efter NUFOC's opfatning kan disse fakta bare tolkes på *en* fornuftig måde, – nemlig derhen at lejren (i aftrykket) er blevet radioaktivt som følge af påvirkning udenfra – fra en slags motorer. – Jeg kenner meget fremragende eksperter på miniralogi og atomfysik som har trukket samme konklusjon –, sier Stenødegård, som ikke vil navngi disse) – eksperter som står adskillige hakk foran Gussgard på disse områder, og som selv haver været vidne til de merkverdige omstendigheder omkring den påviste radioaktiviteten fra aftrykket på

Sundsøya. Men det ser ud til at „offisielle instanser“ bevisst går inn for å skabe forvirring, selv når man står overfor håndgribelige facts i sager af UFO karakter. –

Lige linjer

Aftrykkene i Lygnenfjorden er interessante også ud fra andre ting enn radioaktiviteten man haver påvist. Fra aftrykkene ved Lokkaren til de samme på Sundsøya er der en rett synslinje. Det samme gør sig geldende for strekningen Sundsøya – Kjølsøya. Dette stemmer overens med observasjoner over Frankrike for en del år tilbage. (Jnf. Aimé Michel).

Tidligere UFO-ulykke?

Nogen få km fra aftrykkene i Lygnenfjorden, var forstmand Lorentz Johnsen i 1959 vidne til en merkelig tildragelse. – I 13 år haver jeg prøved å finne forklaringen, sier han, – men nu haver jeg gitt op. Jeg tror ikke det lenger findes nogen løsning . . . Det var ved 10-tiden om aftenen det skedde. Det var fullmåne og godt lys. Plutselig fikk jeg se noget som ligesom kom sejlende over åsen. Jeg stod på ca. 5 km's afstand, så størrelsen må have været ganske betydelig. Mest af alt lignet det en slik pleksiglass-hette som jagerflyene har. Tingen var ikke selvlysende. Den bare reflekterte månelyset, og den beveget sig lydløst. Ca. 10 meter over søen eksploderede den. Nej, – den snarere revnede – med en lyd som når en hestevogn tømmer et stenlass. Og jeg lagde merke til tre eller fire støttelignende genstander som i samme øieblik blev frigjort og faldt i søen. L. J. satte sig i forbindelse med Værnes Flystation. Men her hadde man ikke fået melding om noget savnet fly.

Hvad var det så der var faldet i søen? Det går Johnsen og grunner på den dag i dag.

Johnsen haver engang tidligere sett UFOrklarelige ting på Otterøy[2]). Det var under siste krig – da øen blev hjemsøgt af små, lysende skiver, nærmest selvlysende kuler. De holt forbausende rett kurs og kunne vige udenom hvis det var nødvendigt.

Observasjoner før aftrykkene

Andreas og Asbjørn Grav, var en sen tirsdags aften i april ifjor, på vej hjemover. Ved 23-tiden fikk de øie på en intens lysende ildkule. Det var en svær genstand – uden at de kan si *hvor* stor – og den bevegede sig sagte og i bølger. Ud fra genstanden mente de å se to søgende lysstråler. Asbjørn Grav antok at genstanden opererede et eller andet sted over ydre Namsenfjord og at den muligvis kunne have noget med sporene at gøre. Han hadde tidligere holdt hendelsen for sig selv af frygt for at blive til grin.

Det samme frygtet en mann fra Haltdalen og hans sønn. De vil være anonym i forbindelse med ting de oplevet samtidigt med Asbjørn Grav fra Bangsund. De havde set en merkelig lysende diskosformed genstand over en skogkam i Haltdalen[4]). Den havde stået stille og glødede rødt. Mannen så på klokken får å tidfeste observationen og blev opmerk-

som på at urviserne gikk bagover! Det samme gjorde armbåndsuret til sønnen! De haver senere beregnet diskosens diameter til 50 meter.

På 100 meters dybde

Efter alt der nu til d.d. er skrevet om landings-sporene, kan man slutte sig til følgende: Ingen, det være sig UFO-eksperter eller videnskabsmenn, kan gi nogen naturlig forklaring på det som er skedd.

Sporene viser at flere genstander haver efterladt 30–35 cm dybe spor i fjæren på tre øer i Lygnenfjorden. (Ca. 60 stk. tilsammen). Man mener at genstandene må have haft en vegt på mellem 10 og 40 tonn! De må have kommet luftvejen! Og konklusjonen må blive: Luftfartøier af ukendt oprindelse!

Hvorfor landet de lige ved søkanten? For at søge efter et tidligere forulykket rumskib? Kun 300 meter udenfor fjæren ved Sundsøya, er en ukent genstand lokaliseret på 100 meters dybde, efter at Lorentz Johnsen så den falle i søen i 1959.

Den er 7 meter lang og 3 meter høi. Der haver været frømend nede og de kom så langt ned at de observerede et par rejetråler der havde satt sig fast i genstanden. Fiskerne som haver mistet denne redskaben mener bestemt at bunden haver været jevn og glat på dette stedet tidligere.

Denne gåden kunne forlengst have været løst om man havde haft penge. Vi får håbe NUFOC kan klare å få igang en nærmere undersøgelse af søbunden. Og finder man et UFO, – ja, så er man jo et vigtigt skritt henimod løsningen af UFO-gåden. Og det er jo den vi alle gerne skulle vide svaret på!

F.W.K.

— — —

1) Industristed i Klinga, Namsos bykommune. Ca. 950 fastboende. 31 mil med båt. 20 mil med bil fra Trondheim.
2) Smalt stridt sund i Namsfjorden mellem Otterøy og Vemundvik. 3 km vest for bysenteret.
3) Namsfjorden, Namdalseid i Nord-Trøndelag. 1,3 km², største høide 109 m, tidligere bebodd. Mange hytter.
4) Tidligere herred i Sør-Trøndelag. Nu sammensluttet med Ålen herred i en kommune. – Ålen.

Kilder: Norske Ukeblad og Presseklipp. Norsk UFO Center v/ K. Stenødegård.

KINA - år 235

Et udsædvanligt „meteor" i den kinesiske historie

Vor læser *Richard Heiden* fra Milwaukee, Wisconsin, har sendt os følgende interessante beretning fra det herrens år 235, gravet frem fra side 245 i *Chin Shus astronomiske kapitler* af Li Shun-feng (år 620–670), redigeret og oversat af Ho Peng Yoke og udgivet af Mouton & Co., Paris, 1966. Afsnittet havde overskriften „Meteorer og Meteorbyger".

„I det 13. år af Chien-Hsing regeringsperioden, hvor Hou Chu var kejser i Shu (riget) (235 e. Kr.) førte Choko Liang en stor hær mod Wei (riget). Mens hans tropper var stationeret i Wei-nan (fodnoten opgiver navnet med kinesiske skrifttegn – R.H.) faldt et rødt meteor med skarpe stråler fra nordøst mod sydvest ned i lejren. Meteoret bevægede sig frem og tilbage over lejren tre gange og var hver gang større når det kom, end når det gik. Når to hære står overfor hinanden, og et større meteor viser sig over eller falder ned i den ene lejr, er det ifølge almindelig fortolkning varsel om nederlag for vedkommende hær. I den niende måned (fra 30. september til 29. oktober - efter den julianske kalender) døde Liang i sin lejr, og hans hær brændte sine telte, da den trak sig tilbage. Hans generaler nærede (også) had til hinanden i den grad, at de kæmpede indbyrdes."

F.S.R. Nov./dec. 72 /BK.

SKYHOOK - BALLON
- eller flyvende tallerken?

White Sands observationen

af Gordon Vaeth .

Skyhook-ballonerne har ydet meget betydelige bidrag til udforskningen af den øvre atmosfære. De har også dannet grundlag for en stor mængde rapporter om „Flyvende Tallerkener". Deres næsten gennemsigtige polyethylen materiale giver et mærkeligt og usædvanligt udseende på himmelen. På grund af deres størrelse kan de ses med det blotte øje på afstande på op til 30 km eller mere. De ses ofte på forskellige trin af oppustethed og derfor i meget forskellige former og skikkelser, hvoraf nogle er yderst usædvanlige. Deres udseende, når de er i luften, er forskelligt fra en hvilken som helst anden ballontype. Selv den mest erfarne iagttager vil ikke generelt genkende en flyvende Skyhookballon som en ballon, med mindre han tidligere har set fotografier af en sådan. Hvor Skyhook-ballonen ikke har været kendt af offentligheden, har dens tilsynekomst på himmelen ofte bevirket, at den blev fortolket som en „flyvende tallerken" eller et andet usædvanligt fænomen. (Fig. 3).

Denne fejlfortolkning bliver ofte overdrevet af uøvede – ja, endog af erfarne – iagttagere, som tilmed bliver narret af ballonens højde og fart. Luftfartøjer har forsøgt at jage Skyhooks og har med fortvivlelse rapporteret deres manglende evne til at vinde højde i forhold til de mystiske genstande. Faktisk *har* luftfartøjet *„vundet ind på"* ballonerne, men Skyhooks i en højde af 28.500 meter ser ud til at være lige så langt borte for en flyvemaskine i 6.000 meters højde, som de tager sig ud fra en maskine på jorden. Iagttagere bliver desuden forvirret af de høje hastigheder, hvormed Skyhooks kan bevæge sig. Man har noteret hastigheder for Skyhooks på godt 300 km i timen. Mange personer opfatter en ballon som en tingest, der bevæger sig langsomt afsted med vinden, og de vil nægte at tro, at en stor, mærkeligt udseende, luftbåren genstand, formet som en iskage-lignende kegle, der bevæger sig med 300 km i timen, kan være en ballon. Denne vantro understreges, hvis ballonen tilfældigvis driver afsted med vinden i stor højde, i en retning, som er modsat den vindretning, der hersker ved jorden eller i iagttagerens højde.

Nogle „flyvende tallerken"-rapporter er blevet positivt identificerede som „Skyhookobservationer". Et typisk eksempel forekom i 1947, da en af de første Skyhooks fløj hen over en stor by og svævede ind i et roligt område uden vind, ca. 28,5 km oppe. Resultatet var, at ballonen blev over denne by i adskillige timer og forårsagede nogen forvirring blandt dens befolkning, der var ikke så lidt bekymret med hensyn til, hvad denne uidentificerede genstand kunne være. Denne bekymring voksede, da natten faldt på. Selv om det var mørkt på jorden, var det stadig lyst i 28,5 km's højde, og ballonen vedblev at skinne og reflektere solens lys. Senere blev byen fuldstændig indhyllet i mørke, og solen begyndte at gå ned i ballonens højde. Strålerne fra den nedgående sol fik ballonen til at blive rød i farven. Den ophidselse, som fulgte, da nogle iagttagere i byen holdt øje med denne ukendte genstand på himlen over dem, kan man forestille sig. Til sidst var ballonen med det totale mørkes indtræden ikke længere synlig, og efterhånden drev den bort.

Udfra sådanne eksempler var ballon-folkene mere eller mindre nået til den slutning, at deres Skyhooks var den væsentligste kilde til tallerken-observationerne. Følgelig fæstede de kun liden tiltro til disse rapporterede observationer. Det vil sige – de regnede ikke meget med dem – indtil den 24. april 1949!

Fig. 1. Skyhook-ballonen blev udviklet for den amr. flåde i 1947–48 på basis af professor Jean Piccards planer for en plast-ballon.

Den er fremstillet af polyethylen og er i bunden forsynet med en bærering af metal, hvortil de forskellige videnskabelige instrumenter kan fastgøres. Den første model kunne bære over 45 kg instrumenter, diameteren var 22 meter og højden 31 meter (begge mål fuldt oppustet).

Her vises opsendelsen af en Skyhook fra Minnesota. Den medbringer udstyr til måling af kosmisk stråling. Ballonen er kun delvis oppustet; herved undgås, at ballonen sprænges ved det lavere atmosfæriske tryk i større højder. (Ballonen fyldes med ikke-brændbart helium).

WHITE SANDS, 24. april 1949

På denne dato var et ballon-mandskab ved White Sands forsøgsstationen i New Mexico, sammen med mandskab fra US Navy Special Devices Center (den amr. flådes afdeling for specielt apparatur), ude til en speciel Skyhook-opsendelse, der skulle foretages for dette kontor. Forfatteren var til stede som repræsentant for flåden, der havde opsyn med arbejdet på jorden.

Som led i denne specielle forsøgsrække var der blevet oprettet en ballon-opsendelsesplads knap 5 km nord for Arrey i New Mexico. *Charles B. Moore, Jr.* – aerolog, uddannet ingeniør og ballonspecialist, havde sammen med fire menige fra Navy Unit, White Sands forsøgsstationen sat instrumenter op dér, så de kunne observere og notere de lokale vejrforhold forud for denne Skyhook-opsendelse for Special Devices Center.

De instrumenter, der var til rådighed, bestod af et stopur og en M.L. 47 (David White) theodolit – et sporingsinstrument, der består af en kikkert med 25 ganges forstørrelse,

monteret sådan, at det er muligt at aflæse lodrette og vandrette azimut pejlinger. (Fig. 2).

Om formiddagen kl. 10,20 den 24. april opsendte denne gruppe på fem mennesker en lille vejballon på 350 gram for at kunne observere hastigheder og retninger af den øvre vind. Ballonen blev fulgt af Moore med theodolitten, indtil umiddelbart efter aflæsningen kl. 10,30, da han slap sporingsinstrumentet for at se til vejrs og finde ballonen med det blotte øje.

Da han gennemsøgte himmelen for at finde ballonen, troede han, at han havde fundet den, da han så en hvidlig, kugleformet genstand lige i den retning, hvor theodolitten pegede (45 grader højde og 210 grader bredde, azimuth). Genstanden bevægede sig østpå med en fart af 5 grader breddeafvigelse azimuth pr. sekund.

Da forskellen i vinkel mellem theodolitten og den formodede ballon blev åbenbar, tog Moore igen theodolitten og fandt, at den rigtige ballon stadig væk var der, hvorpå han øjeblikkelig slap den og indstillede på den uidentificerede genstand, efterhånden som den kom ud af solen. På dette tidspunkt var solen i en beregnet stilling på 60 graders højde og 127 graders bredde, azimuth. Genstanden bevægede sig alt for hurtigt til, at den kunne fastholdes i kikkerten, mens man drejede theodolitten. En af mændene måtte

Fig. 2. Foto-theodolit stationen på White Sands forsøgsområdet. En foto-theodolit består af et kikkert-linse-kamera, der kan hæves og sænkes i højden og drejes horisonten rundt. Med dette instrument kan man på samme tid fotografere balloner (eller raketter etc.) og notere deres højde og kurs.

derfor pege med theodolitten, mens Moore betragtede genstanden gennem kikkerten.

Genstanden var elipseformet, ca. 2½ gang så lang som den var bred. Den havde en længde på ca. 0,02 grader i vinkelmål og var skinnende hvid i farven. Den havde ikke noget metallisk eller genspejlet skær. Hen imod undersiden tæt ved halen blev den skinnende hvide farve lyst gul. Genstanden, der var let at se med det blotte øje, og som sås af alle medlemmerne af gruppen, udfyldte synsfeltet på theodolittens kikkert. Dens hurtige bevægelse forhindrede desværre Moore i at opnå en fast eller klar skarpheds-indstilling, og det var ikke muligt at se nøjagtige detailler. Den vandrette vinkel (hastighed) blev mindre, efterhånden som genstanden fortsatte med nordlig kurs (oprindelig kom den fra sydvest). Mens den blev mindre i størrelse, bevægede den sig mod en vandret kurs på 20 til 25 grader, på hvilket punkt den vandrette kurs holdt sig konstant. Samtidig med denne konstante, vandrette retning forøgedes højdevinklen pludselig fra 25 graders minimum til 29 grader, hvor genstanden blev tabt af syne. Den forsvandt i en skarp stigning efter at have været synlig for Moore og hans gruppe i ca. 60 sekunder.

15 minutter efter, at genstanden var forsvundet, opsendte Moore en ny vejrballon for at måle vindstyrken. Denne ballon brast efter 88 minutters flyvning i en højde af 28,3

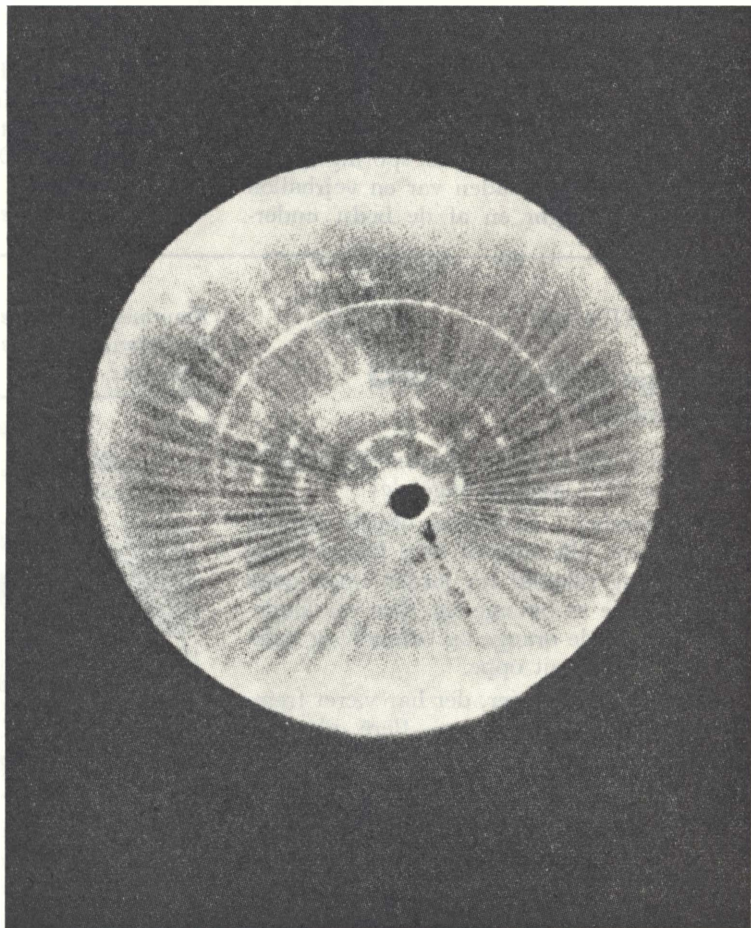

Fig. 3. En „flyvende tallerken"? Nej, sådan ser en Skyhook-ballon ud nedefra i maksimal højde – allerede den første, pæreformede model kunne nå en højde på op imod 30 km. Det sorte hul i midten er en slags „sikkerhedsventil" (inden for bæreringen), hvorigennem overflødig helium kan flyde ud (da ballon-materialet ikke er elastisk).

km og fløj kun 21 km i sydlig retning i løbet af denne tid. Dette var et positivt bevis for, at genstanden ikke kunne have været en ballon, der bevægede sig med en sådan vinkelhastighed mindre end 27 km oppe.

Genstanden blev set i skyfrit vejr uden dis. Den havde ingen kondens- eller udstødningsstribe efter sig. Den blev observeret fra en isoleret mudder-banke i New Mexico ørkenen, hvor der var absolut ro. Ingen støj af nogen som helst slags blev hørt i forbindelse med observationen, og der var ingen biler, flyvemaskiner eller anden støj i nærheden, som kunne have overdøvet eventuel støj fra genstanden. Efterhånden som dagen gik, og der fløj flyvemaskiner hen over og tæt ved ballon-opsendelses-pladsen, var Moore's hold i stand til at identificere dem ved deres udseende og motorstøj. De så intet mere den dag, som havde nogen lighed med den hvide, elipseformede uidentificerede genstand.

Moore's iagttagelse var overordentlig heldig derved, at der var opstillet sporingsinstrumenter, og at der desuden var en vejrballon i luften. Den udgør en af de bedst underbyggede og autentiske iagttagelser af uidentificerede genstande, man har.

I den foregående diskussion om „flyvende tallerkener" ligger der ikke fra forfatterens side noget ønske om at blive involveret i dette kontroversielle emne. „Tallerkenerne" er nævnt, fordi der i et antal tilfælde har været nær sammenhæng mellem rapporterede observationer og Skyhook-balloners baner. Beskrivelsen af Moore's – af måleinstrumenter underbyggede – observation er blevet medtaget, fordi der ikke tidligere er blevet offentliggjort detailler, og fordi den forekom under en Skyhook-operation.

Hverken forfatteren – og da slet ikke Moore selv – påstår, at den uidentificerede genstand var en „flyvende tallerken". Detaillerne er blevet fremført, og læserne bør selv fælde deres dom.

Fra: 200 MILES UP. Erobringen af de øvre luftlag. New York 1951. Forfatter: J. Gordon Vaeth, chef for New Weapons And Systems Division, US Navy Special Devices Center, Office of Naval Research.

Oversættelse: S. A. Hirshals.

NORDVIETNAM

Spionage-ballon eller UFO over Hanoi?

I *Asahi Evening News* (Japan) fra den 30. september 1972 læser vi følgende:

29. september – Et mystisk objekt viste sig på den klare, blå himmel over Hanoi i dag og tiltrak sig raketild fra jorden, men uden tilsyneladende at bevæge sig. Det var kuglerundt og lysende orange og befandt sig tydeligt nok meget højt oppe.

„Af de mange teorier, der har været fremme for at forklare objektet – flere udenrigskorrespondenter har ydet deres bidrag – var, at det kunne være en ny type observationsballon til at give fjernsynsbilleder af aktiviteterne i Hanoiområdet.

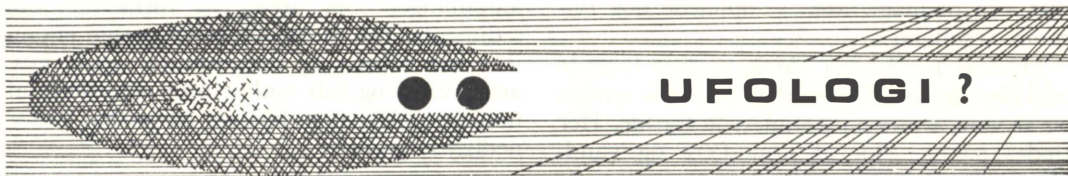
Tak til *Courtlandt Babcock.*

F.S.R. – Nov./dec. 1972. /BK.

Kommentar: Ville DE lave en spionage-ballon lysende orange, så den rigtigt kunne blive opdaget? red.

Jamen, jeg forsikrer Dem, frue; hvis den slags væsener, som De beskriver, virkelig fandtes, ville vi være de første, der fik noget at vide.

Russere tror på kontakt med civilisationer i rummet

I Sovjetunionen indtager science fiction en fremskudt plads og spørgsmål om udenjordiske intelligensvæsener er genstand for såvel videnskabelige som fantastiske spekulationer.

Af V. J. Brøndegaard

Det sidste slægtleds vældige teknisk-videnskabelige fremskridt gav som bekendt grobund for en populær litteraturgenre, der skildrer forhold og begivenheder i vor verden om nogle årtier eller århundreder. Denne utopiske *science fiction* er hos os stort set kun underholdning, mens man i Sovjetunionen taler om en „videnskabelig fantastik", der her spiller en vigtig rolle som komponent til de marxistiske samfundsprognoser. På en kongres i 1971 i Moskva erklærede *Bonifaz Kedrow,* lederen af Instituttet for Naturvidenskabernes og Teknikkens Historie bl. a.: „Kun når man kender fortidens evolutionære lovmæssigheder kan man orientere sig i nutiden og forudsige fremtiden". Han skelner mellem tre udviklingsafsnit: 1. det empiriske (indsamling af erfaringer og forsøgsresultater), 2. det teoretiske og 3. det prognostiske.

Også i Sovjetunionen er navnlig verdensrumfarten genstand for science fiction. Størsteparten foreligger på russisk og er derfor næsten ukendt i den vestlige verden.

Konstantin Ziolkowski (1857–1935), kaldt „astronomiens bedstefader"*), var en næsten døv privatlærer i fysik og matematik. Allerede i 1903 offentliggjorde han efter tyve års forarbejder sit første store værk om rumfart med reaktionsmotorer. Han har desuden skrevet en række endnu læseværdige noveller om livet på månen og interplanetariske rumrejser. De indeholder mange til dels forbløffende nøjagtige prognoser, som siden viste sig at være rigtige.

Ziolkowski skildrer f. eks. i „Uden for Jorden" (1920), hvordan en gruppe videnskabsmænd på et slot i Himalaya konstruerer en reaktionsdrevet flyvemaskine og med den foretager en rejse gennem solsystemet ud til månen og asteroiderne. Forskerne kalder han med berømtheders navne: Galilei, Newton, Laplace, Franklin o. s. v., den eneste russer i selskabet hedder Lwanow, er raketekniker og „fantast med store kundskaber". Fortællingen rummer en masse interessante astronautiske detaljer, som siden blev bekræftet. Lwanow lander sammen med den svenske ingeniør Nordenskiöld på månen. Det sker med en lille raket, medens det store rumskib forbliver i omløbsbanen. Og nu sendes følgende telegram til Jorden:

„Vi er helt uskadte og lykkelige. Vi befinder os på en satellitbane i et månen diametralt modsat liggende punkt. Det lykkedes to af os at opholde sig på månen, dér at foretage en rundrejse og samle prøver af månesten. Mangel på livsfornødenheder tvang os til at forlade månen før vi fik den udfor-

---

*) *Det må vist snarere være „rumfartens bedstefader"!* *red.*

sket som planlagt. Men vi opnåede dog følgende resultater:

Månens fra jorden aldrig synlige bagside adskiller sig kun uvæsentligt fra dens synlige og af vore astronomer studerede forside. Her findes næppe spor af atmosfære og vand. Himmelhvælvingen ses kugleformet, ikke affladet opadtil, sort med en talløs mængde ikke-funklende stjerner. Dag og nat er tredive gange længere end på jorden. Temperaturen falder derfor om natten til minus 250 grader og stiger om dagen til 100–150 graders varme. Der blev ikke fundet almindelige planter med rødder. Men livsformerne er ellers ret mangfoldige, en mellemting af plante- og dyreriget. Man kan opfatte dem enten som mobile planter eller som dyr med klorofyl i huden. De ernærer sig af uorganiske stoffer ligesom de fleste jordiske vækster.

Manglen på vand og luft og især den vældige temperaturforskel mellem dag og nat, som kan andrage 400 grader C., gør planteavl absolut umulig og månen til en for mennesker helt uegnet verden. I bunden af slugter forekommer mange mineraler, ædelsten, ikke-oksyderede letmetaller og deres forbindelser. Bjerge og sænkninger består af granit, syenit, basalt, trachyter – overhovedet af samme vulkanske mineraler som kendes på Jorden. Hist og her så vi lave ansamlinger, der kunne være dannet som støvaflejringer . . .

Der blev ikke iagttaget vulkansk aktivitet. Bjergskred er meget sjældne. Det giver et overordentlig virkningsfuldt skuespil, når meteorer rammer måneoverfladen. Man ser en masse blændende lys og et helt fyrværkeri af gnister.

Temperaturkontrasterne er enorme, fordi der ikke sker nogen udligning mellem vand og luft. Fordybninger og gruber, der altid ligger i skygge, er skrækkeligt kolde. Temperaturen må være endnu lavere i månens polarområder. Der har muligvis ophobet sig omfangsrige lag vand og luft i fast form.

Her findes en dæmring afhængig af, hvordan terrænet belyses af de fra bjergtinderne flerfoldigt tilbagekastede lys. Skyggerne er derfor ikke helt mørke. Mange steder, særlig i lavninger, blev fundet temmelig tykke ansamlinger. Det drejer sig formentlig om sedimenter fra en tid, da månemassen endnu ikke var afkølet og temperaturen mere ensartet, vand og luft endnu ikke absorberet af undergrunden, men ligesom på jorden kunne nedbryde granit.“

1922 og 1925 udkom *Alexei Tolstoi's* socialfilosofiske Mars-roman „Aëlita“ og „Ingeniør Garins Hyberboloid“, hvori en opfinder lidende af storhedsvanvid med en slags laser kanon stræber efter verdensherredømmet.

Alexander Bjeljajaw skildrede i 20'erne og 30'erne flyvende og under vand levende mennesker, massepsykose udløst af radiobølger og kunstige forsknings-satellitter.

Lige efter sidste verdenskrig skrev palæontologen *Iwan Jefremow* nogle fantastiske noveller og romaner. Han regnes stadig og med rette for den betydeligste russiske science fiction forfatter, men er næsten ukendt i den vestlige verden. Romanen „Andromeda-tågen“ skildrer, hvordan et fremtidigt idealsamfund sender et bemandet rumskib hinsides solsystemet, efter at man nogen tid har haft kontakt med fremmede intelligensvæsener via „den store ring“: et interstellart efterretningssystem, som med radiobølger udveksler informationer mellem mange af mælkevejens stjernefamilier. I en følgende roman „Stjernens Hjerte“ kommer det til direkte kontakt med idealiserede menneskelignende væsener fra en verden, hvor grundstoffet fluor spiller samme livsvigtige rolle som ilten hos os.

Østblokstaternes bedst kendte forfatter af videnskabelig fantastik-litteratur, polakken *Stanislaw Lem,* bruger ekstremt fremmedartede væsener, således i romanen „Solaris“ et fornuftsbegavet ocean udstyret med nærmest parapsykiske evner.

Spørgsmålet om eksistensen af udenjordiske intelligensvæsener er i USSR atter og atter genstand for såvel videnskabelige som fantastiske spekulationer. De fleste forfattere stiller sig optimistisk til mulighederne for at få kontakt med dem.

September 1971 hed det i den afsluttende resolution fra en international konference om

radiokontakt med udenjordiske civilisationer (holdt på det armeniske observatorium Bjurakan): – Deltagerne var uenige om konkrete detaljer af problemet, men enige om, at udsigterne til en kontakt med ekstraterristiske civilisationer er så gunstige, at de retfærdiggør udviklingen af en række velforberedte pejleforsøg, som giver den forhåndenværende teknik mulighed for at etablere kontakt med sådanne civilisationer. –

Det seriøse tidsskrift „Viden er Magt" har fornylig nedsat en kontakt-kommission, hvor disse spørgsmål diskuteres. I kommissionen sidder science fiction forfattere, fysikere, biologer, historikere, etnologer o. a. Førnævnte Jefremow sagde i 1970 i et interview: – Jeg kan ikke forestille mig en videreudvikling af menneskeheden uden dens fremstød til kosmos' fjerne grænser, uden kontakt med andre civilisationer. Al snak om, at vi ikke kan fatte dem, fordi de på andre planeter opstod under andre betingelser, synes mig ubegrundet. Man glemmer som regel en meget vigtig lov: at universet er bygget efter den samme plan, af de samme elementære byggesten og har de samme egenskaber, årsager og følger. Menneskets bevidsthed, det tænkende stof, er opbygget efter disse love, er deres produkt. Og derfor må vi nødvendigvis kunne forstå hinanden. Men hvad følelser og kunst angår bliver kontakten sandsynligvis vanskelig. Jeg går ind for, at man først udveksler informationer om videnskab og teknik . . .

Senere i interviewet sagde Jefremow: – Forestil Dem, at menneskeheden efterhånden spredes på et langt større rum og dens arveanlæg friskes op med gener fra beboere af Sirius', Vegas og Alfa Centauris planetsystemer. Det vil betyde et kolossalt udviklingsspring, måske over hundreder af millioner Jord-år . . . Lad os antage, det er rigtigt, at vi nu står ved uendelighedens rand – uendelighed i betydningen af mange verdener med et uhyre antal hændelser og erkendelser. For de fornuftbegavede væsener, der bebor Jorden, må det give et uudtømmeligt fond af muligheder at få tilfredsstillet de åndelige behov . . .

Den sovjetiske fantastik-litteratur arbejder også med arkæologiske sensationer a la *von Däniken's* bøger. Temmelig ofte er skildringerne knyttet til en virkelighedsnær satire. Dels som en primitiv propagandas vrangbillede af den kapitalistiske, imperialistiske, fascistiske og dekadente vestlige verden med omhyggeligt udvalgte brudstykker af angelsaksisk science fiction, der tegner fremtidens verden i dystre farver – f. eks. efter en global atomkrig eller under et religiøst diktatur. Og dels som en i flere henseender interessant satire på selve Sovjetunionen eller en senere kommunistisk verdensstat.

Om den moderne fantastiks stadig klarere forbindelse med naturfilosofien siger Jefremow:

– Virker fantastikken som en rådgivning til de enkelte videnskabsgrene? Uden al tvivl ja! Betænk f. eks. at den ikke blot har forudsagt ubåde, fly og TV, men også aktivt hjælper de lærde med problemer som laser, kvasarer, robotter, trådløs stoftransmission osv. Tolker den verdensbilledet? Ja, og den gør det ligeberettiget med filosofien, sociologien og futurologien. Den videnskabelige fantastik er som et skum på overfladen af videnskabens hav. Afrodite, kærlighedens og skønhedens gudinde, blev ifølge sagnet født af havets skum og stjernernes lys. Fantastikken må blive en Afrodite . . .

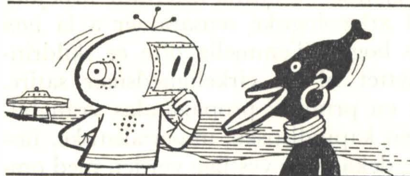
Af den sovjetiske science fiction litteratur fremgår det klart, at man anser menneskehedens kosmiske tidsalder for allerede begyndt.

Frederiksborg Amts Avis, 12. feb. 1973.

UFO-NYT

blev denne gang ekstraordinært forsinket på grund af strejken.

Ved denne og evt. fremtidige forsinkelser af bladet vil redaktionen påskønne Deres tålmodighed – Tak.

RAPPORT HJØRNET

Danske rapporter fra 1972:

UFO'er med lyskegler

29/9 72. Fredericia. B. H. P. blev kl. 02,00 kaldt over walkie-talkie af en, der i Kolding havde set et objekt på størrelse med en ært, stående i 20 graders højde i øst-nord-øst. Modtageren betragtede fra sin lejlighed himlen, men kunne intet se. Han kaldte derefter sin far over walkie-talkie, som berettede, at der rigtignok var noget at se på den østlige himmel. Observatøren forlod derefter sin bopæl for at tage til Østerstrand, hvor han kunne se objektet stå i øst over Bogense. Kl. ca. 03,00 blev der fra Kolding givet besked om, at der var tre andre objekter på vej mod øst-nord-øst, de forsvandt dog med stor hastighed i retningen Bogense-Æbelø. Kort efter var der endnu et objekt at se over Fyn, mellem Røjle kirke og Strib i syd-syd-øst. Objektet stod stille, men farven skiftede fra hvidt til grønt og orange; begge objekter sendte lyskegler, som krydsede hinanden på en badebro, hvor observatøren stod. Lysstyrken betegnes som en 60 W pæres, og han kunne med lethed aflæse sit S-meter, da lyskeglerne ramte badebroen. Objekterne forsvandt, da et skydække, som lå meget lavt, dækkede hele området, kl. var da ca. 03,45. De tre objekter, som passerede over observatøren fløj i V-formation og var som nålehoveder.

— — —

4/10 72. Kl. 19,05. Langeland. Under en telefonsamtale sås igennem vinduet, bag et træs blade, et stort, rundt, grønligt lysende objekt bevæge sig ret hurtigt, lodret nedad. Det gik så hurtigt, at andre ikke nåede at se det.

Cigarformet objekt set i 20 minutter

15/10 72. J. E. J .var på fisketur sammen med sin kone og et andet par i Åbenrå fjord. Kl. ca. 16,00 hørte de motorstøj fra et fly og kiggede op, (vejret var klart). Bagved flyet så det et meget stort cigarformet objekt (sølvfarvet). Det fløj langsommere end flyet. Efter ca. 1½ min. var flyet forsvundet og objektet fortsatte sin gang over himlen i 60 graders højde. Det blev set i syd-øst og bevægede sig langsomt mod vest, hvor det forsvandt i horisonten. Observationstid: ca. 20 min.

— — —

10/11 72. Fra sydenden af Skagen havn så to unge mænd et stærkt hvidt-lysende objekt i den sydlige horisont i ca 10 graders højde. Vejret var klart, letskyet med blæst. Det blev observeret under skyhøjde. Det blev set fra kl. 21,05–21,09, og det forsvandt i øst-nord-øst.

Flere rapporter fra d. 14. november

14/11 72. Fra Vedbæk er der set en genstand fra kl. 23,55–00,00. Den blev set langt nede i horisonten i nord-nord-øst, og omgivelserne blev oplyst af genstanden, der var på størrelse med en én-krone. Den vekslede i farverne fra varm gul til blå-hvid og havde korona. Vejret var klart og det var vindstille. Genstanden forsvandt bag eller foran nogle træer i øst-nord-øst.

— — —

14/11. Fra samme dato som den foregående rapport er der endnu tre rapporter, som er næsten enslydende, og fra samme område. Fra Helsingør motorvej, lige ved Nærum så et ægtepar i nord-øst et objekt, det betegnes som lignende en pyrolyseflamme, og det røg som fra en brand. Det blev set i få sekunder og forsvandt bag en bakke.

– – –

I midten af november (datoen uoplyst) blev et gulligt objekt, på størrelse med et nålehoved, set fra Krogestykket i Herlev. Det kom fra sydvest og fløj mod nordøst. Objektets hastighed anslås til at have været 3–400 km/t. Det blev set mellem kl. 19,00–20,00 i ca. 3 min. Det forsvandt i horisonten i ca. 30 graders højde.

– – –

18/11 72. Fra 16,25–16,40 blev der i Skærbæk set en genstand i en mørk skyformation. Den blev set i syd-syd-vest i 30 graders højde og bevægede sig i satellitfart mod syd-sydøst, hvor den forsvandt.

– – –

19/11 72. Kl. 19,10 blev der på Islands Brygge set 2, evt. 3 gullige genstande, der i stor fart bevægede sig fra nord mod syd. De var hver især på størrelse med en ært og ovale, og bevægede sig med bredsiden fremefter. De forsvandt efter 8–10 sekunder i den sydlige horisont.

– – –

I slutningen af november, i den årle morgen mellem kl. 04,00–05,00 så en dame i Bagsværd et orange objekt. Det var ca. 25 cm i størrelsen, og det passerede i skorstenshøjde på nabokarreen. Den anslåede hastighed var 5 km/t. Observationstiden var 2 min.

– – –

Et par observationer fra december

2/12 72. Kl. 21,14–21,16. X. P. kom kørende i bil ad Malbergsvej (gl. Holte) mod ret syd og fik da i syd-syd-vest, 15 graders højde, en stjerne at se, troede han. X. P. bremsede op og konstaterede, at den bevægede sig mod øst. X. P. steg da ud af sin bil, og havde genstanden ret syd for sig. Genstandens kurs mod øst fortsatte samtidig med, at dens orange farve langsomt skiftede over i det hvidlige. I retningen syd-øst, 10 graders højde, begyndte lyset at blive svagere og gik nu mere over i det rødlige. I stik øst, 5 graders højde, foretog genstanden en svag højredrejning, og der kunne nu ses to røde lys. Disse forsvandt derefter i disen. Genstanden må efter X. P.s udsagn have passeret Øresundskysten ca. 1 km nord for Skodsborg. Genstandens flyvehøjde vil han anslå til 6–1200 m. Der var let vind fra syd-vest. Ingen motorstøj fra genstanden. Stjernerne kunne skimtes i disen.

– – –

4/12 72. Kl. 05,15–06,10 observeredes over Kattegat, ved Ø. Hurup og Dokkedal, en genstand, muligvis med en mindre under sig. Genstanden var på størrelse med et nålehoved og skiftede i farverne orange-hvidt; den havde korona i gullig-orange. Den blev set i øst og var stationær, og ind imellem kunne der skimtes en mindre rød plet til højre under genstanden. Det var klart vejr da den blev observeret, og den forsvandt, da det blev overskyet.

– – –

12/12 72. Kl. ca. 18,40 så P. A. ved Nykøbing Sj. en genstand i 40 graders højde, i vest. Genstanden havde direkte kurs imod jorden med meget stor fart og forsvandt et stykke over overfladen. Genstanden havde en meget klar lyse-blå farve og var på størrelse med et nålehoved.

Mere om de mystiske radio-ekkoer

Ny undersøgelse for at finde ud af om en anden verden kalder os fra rummet

Kenneth Gatland rapporterer i Sunday Telegraph d. 4.-2.-1973 om udviklingerne i den usædvanlige historie om mystiske radiosignaler, der når Jorden.

En aften i denne måned vil Mr. Anthony Lawton, der er leder af computerafdelingen i E.M.I.*), begynde et radioeksperiment, som kan føre til en af de mest forbavsende opdagelser i menneskets historie.

Han begynder at afprøve en teori om, at Jorden bliver observeret af en fremmed genstand, der er sendt ind i vort solsystem fra en anden civilisation langt væk, som måske allerede er gået til grunde i rummets dybder.

Som kort omtalt i UFO-NYT nr. 1, 1973, påstår den 27 årige Duncan Lunan, der har embedseksamen fra Glasgow universitetet, at have fundet og løst en kode i forsinkede radioekkoer, som længe har mystificeret radioastronomer i Europa og Amerika.

I 1920-erne opdagede radioastronomer, at en række radiosignaler, de sendte med bestemte intervaller, af og til havde to ekkoer; det normale kom 1/7 sekund senere tilbage fra den radioreflekterende ionosfære, men det andet ekko kom efter en pause på mellem tre og tredive sekunder.

Hvad Lunan har gjort er at plotte disse forsinkede ekkoer som punkter på millimeterpapir mod den oprindelige sekvens, der havde lige store mellemrum. Til sin overraskelse fandt han, at han i mønsteret, der derved fremkom, kunne genkende kendte konstellationer fra den nordlige hemisfære, særligt vedrørende dobbeltstjernen Epsilon Boötis, som ligger 103 lysår borte.

Dette syntes at tyde på en slags styrende intelligens og en højt udviklet teknisk genstand (sonde), der er i stand til at observere og projicere et stjernemønster, som vi ser dem.

Lunan sluttede, at sonden kom hertil for omkring 13000 år siden, og at den stadig venter på at blive opdaget i en af to faste positioner i en bane omkring Månen.

Hans bemærkelsesværdige tese vil blive offentliggjort af British Interplanetary Society, som mener, at mere bevismateriale må fremskaffes, før man kan gå videre med sagen.

Et af Lunans diagrammer ligner et simpelt puslespil, hvor en af brikkerne ikke er på plads. Hvis vi sender svaret tilbage med den manglende brik på rette plads tror han, vi kunne få sonden til at afgive yderligere oplysninger, der måtte være opmagasineret i den. Hvad der indtil nu er blevet observeret tyder på tilstedeværelsen af en computer-lignende hukommelse i sonden.

For at afprøve denne teori er Lawton, som er tidligere medlem af Sir Barnes Wallis' forskerhold, ved at opstille radioudstyr, der næsten udelukkende er leveret af E.M.I., og det kan betjenes af et hold operatører i de „stille" sendetimer om natten.

Projektet, som er blevet kaldt G.O.L.D.E. hvilket er en forkortelse af Ground Observed Long Delayed Echoes, behøver en speciel tilladelse af postvæsenet.

---

*) *Electric & Musical Industries, bl. a. storproducent af grammofonplader.* *red.*

Mr. Lawton fortalte, at meningen var at gentage de oprindelige forsøg, udført af radiopionererne Carl Störmer og dr. Balthasar van der Pol, med tilstrækkelig kraft for at gøre signalernes spørgende natur helt tydelig for sonden. „Vi vil sende den et genkendeligt håndtryk."

„Først skal vi justere vort udstyr ved at lade signaler kaste tilbage fra Månen og så begynde at pejle mod passende positioner i Månens bane med signaler af lige store mellemrum. Hvis sonden eksisterer, skulle forsinkede ekkoer komme tilbage i form af signaler med uens mellemrum, ligesom en morsekode."

En mere intens radio- og radar-undersøgelse kunne så organiseres internationalt. Amerika og Rusland kunne endog sende rumskibe til positionen for at foretage en positiv identifikation.

I 1960 foreslog den amerikanske astronom, professor R. N. Bracewell, at sekvenser af forsinkede ekkoer kunne betyde, at en fremmed rumsonde måske forsøgte at kontakte os ved at returnere vore egne signaler til os. Men det lykkedes ham ikke at finde intelligens i dem.

I slutningen af januar i år blev professor Bracewell spurgt om sin mening om det nye britiske arbejde. Han udtalte: „Hvad Lunan har gjort, synes jeg er en meget genial måde at forklare impulserne på. Men en bekræftelse på, at en fremmed genstand eksisterer, kan først gives med Mr. Lawtons eksperimenter."

For mere end 40 år siden registrerede Van der Pol fra regelmæssige signaler forsinkede ekkoer med uregelmæssige intervaller. Den detaljerede optegnelse er gået tabt; hvis notaterne kunne findes, tror Lunan, at de ville kunne sætte ham i stand til at fremstille stjernekort, som ville passe sammen med dem, han har baseret på andre optegnelser.

„Selvfølgelig," udtalte professor Bracewell, „hvis man fandt Van der Pols savnede optegnelser, ville det bestyrke sagen med en fremmed genstand meget, hvis de bekræftede Lunan's arbejder."

Britiske astronomer, der er blevet underrettet om Lunans opdagelser, er interesserede men forsigtige. Der er kun få i dag, som vil benægte muligheden for liv andetsteds i universet. Radioastronomer i Rusland og Amerika har faktisk allerede indstillet deres instrumenter på nære stjerner i håbet om at opsamle intelligente signaler.

Imidlertid stiller de sig tvivlende overfor om Epsilon Boötis kan have livbærende planeter. Det er et system af to stjerner, der drejer rundt om hinanden på ca. 980 år. Den ene er en blå-hvid stjerne, den anden en orange kæmpe, og ifølge Lunans stjernekort kom sonden fra et planetsystem, der er rundt om den orange stjerne.

Den stjerne er ganske ulig vor sol. Den har hurtigt passeret gennem sin „kolde" periode og er nu ved at ekspandere og er vældig hed. Hverken den eller dens følgestjerne kan være ældre end tre milliarder år (jorden er 4,5 millarder år) hvilket giver meget kort tid, til at liv kan udvikle sig på evt. planeter rundt om dem.

Lunan imødegår dette ved at hævde, at Epsilon Boötis' særegne strålingsforhold kan have fremskyndet en bio-kemisk udvikling med mutationer, der har fremtvunget en hurtigere opstigning frem til intelligent liv. Han foreslår, at det var en truende ødelæggelse af deres civilisation forårsaget af den ekspanderende orange stjerne, der førte til afsendelsen af sonder til koldere stjerner i nærheden, af hvilke en er vor sol.

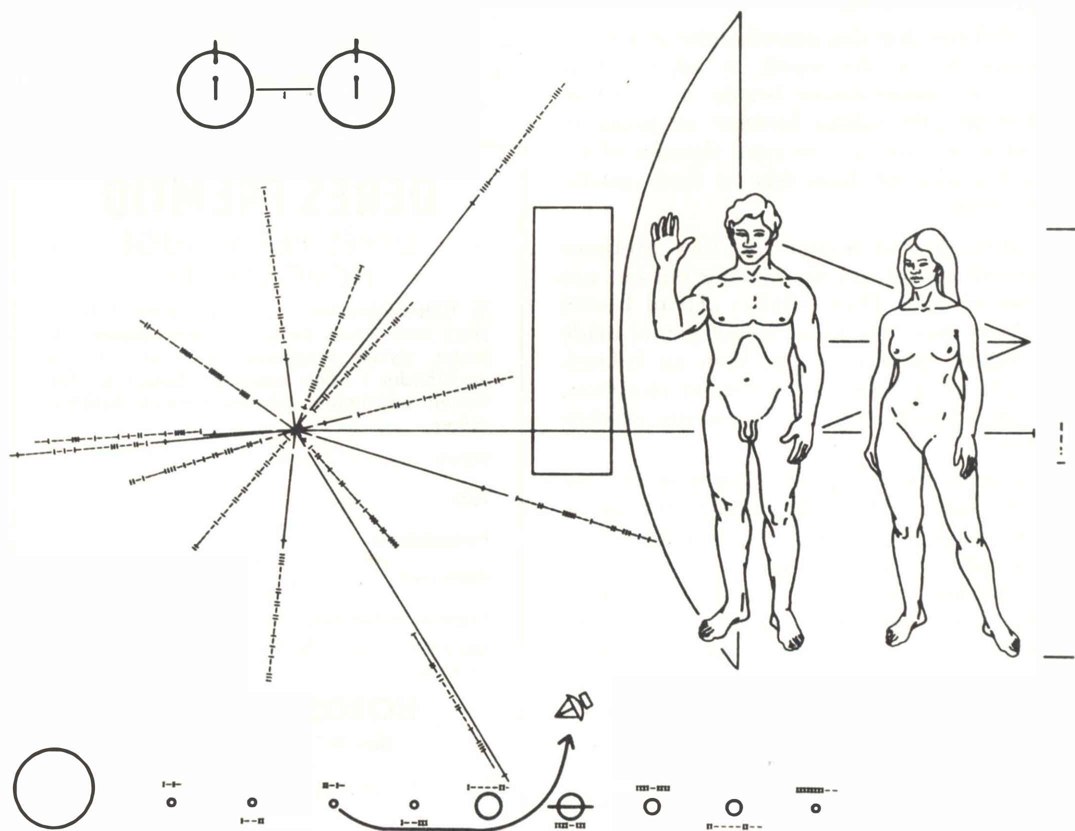
Hvis vi skal tro dette forslag, betyder det, at en avanceret teknisk civilisation ved slutningen af sin eksistens – den kan måske nu være gået til grunde – udsendte en stjernesonde over et rum på 103 lysår.

En Saturn V måneraket ville være ca. 2 millioner år om at foretage en sådan rejse, men Lunans hypotetiske stjernesonde kunne muligvis have foretaget den på mellem 500 og 1000 **år.**

Dens motor kan have været en slags brintfusions-reaktor, og dens hukommelsesdepoter indeholder måske hele livshistorien om den civilisation, der var ansvarlig for dens konstruktion, opmaganiseret i en superhukommelse, der ikke er større end et gennemsnitskartoteksskab.

Hvordan ville verden reagere på en opdagelse af denne art? Videnskabsmænd ville ønske at få alle mulige oplysninger. Kun da kunne vi afgøre, om sondens bygmestre var venligtsindede.

Imidlertid kan der opstå politiske eftervirkninger. Nogle vil måske mene, at sonden er farlig og hellere ser den ødelagt end at risikere, at dens hemmeligheder falder i andre

hænder. Den kunne f. eks. fortælle os, hvordan man kan udnytte brint-fusion, og den kunne give uvurderlig indsigt i stoffer og elektronik.

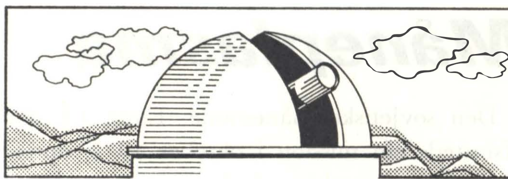
Det er derfor, at British Interplanetary Society, som i de sidste tre år har studeret tekniske muligheder for interstellar kommunikation, insisterer på, at praktisk arbejde i den retning skal koordineres internationalt.

Skønt meget mere bevismateriale er påkrævet, før Lunans stjernesondeteori kan godkendes, kan „rumtelefonen" måske begynde at ringe en eller anden dag, et eller andet sted.

Vi har allerede sendt vor egen beskedne rumsonde ud på en stjernerejse. 13 år efter, at Pioneer 10 i december i år passerer planeten Jupiter, vil den lunte ud af vort solsystem forbi Pluto ud i det tomme interstellare rum. Efter datamat-beregningerne skulle den passere nær ved stjernen Aldebaran (Alpha Tauri), der er 53 lysår væk, ca. 1,7 millioner år senere.

Med sig har fartøjet et billede, der er fremstillet for at give intelligenser, der måtte undersøge den, en idé om den slags skabninger, der er ansvarlige for dens konstruktion. Den viser en nøgen mand og kvinde mod et omrids af fartøjet i samme målestok; den viser også planeten, hvorfra den kom, og hvor de 14 pulsarer (pulserende stjerner) befinder sig i relation til vor sol.

Oversætter: B. Sandø

ASTRONOMI

Liv på en fjern måne?

Videnskabsmænd har opgivet håbet om at finde liv – eller tegn på at det har eksisteret – på vor egen måne. Men hvad er chancerne for at påvise livstegn på andre, fjernere måner? Ved at indstille deres teleskoper på Saturns og Jupiters måner har astronomer nu fundet beviser, der i hvert fald i ét tilfælde antyder, at primitivt liv faktisk kan eksistere et andet sted i solsystemet.

Muligheden blev fundet ved en undersøgelse for nylig af *Titan,* den største af Saturns ti måner, af et hold videnskabsmænd fra Cornell Universitetet, under ledelse af astronom-exobiologen Carl Sagan. Udfra infra-røde og andre teleskopiske målinger af månen, et legeme på størrelse med planeten Merkur, konkluderede Sagan og hans kolleger, at Titan er relativt meget varmere (ca. ÷ 100 grader F.) end tidligere anslået. Den har også en tættere atmosfære end antaget, og små mængder brint siver ud i rummet. Efter at have overvejet disse overraskende tilstande på Titan, har Cornell-gruppen udarbejdet et billede af en fremmed og oprørt verden.

Tidsmaskine

Som forklaring på, at temperaturen er højere end ventet på et legeme ti gange længere væk fra Solen end Jorden er, siger Sagan, at Titans atmosfære må frembringe en tydelig „drivhus-effekt" – dvs. at den fanger mere varme under skyerne, end den afgiver til rummet. Muligvis kan disse skyer bestå af rustrøde organiske sammensætnin-

ger, der flyder rundt i en tyk atmosfære af brint, metan og ammoniak udspyet ved vulkanske udbrud. Udsat for Solens stråling kunne disse luftarter formes til komplicerede organiske forbindelser, som f. eks. sukker eller endog aminosyre. En sådan blanding af ingredienser er beslægtet med den „ur-suppe", som menes at have fostret det første liv på Jorden.

„Titan er en slags tidsmaskine", siger Sagan, „der sætter os i stand til at gå tilbage i tiden til den tidlige jord. Jeg tror ikke, at liv er umuligt derude."

De andre opdagelser involverer *Europa* og *Ganimedes,* to af Jupiters tolv måner. Efter spektroskopiske observationer gjort på Arizona Kitt Peak National Observatory af et hold under ledelse af Carl Pilcher fra M.I.T. (Massachussetts Teknologiske Institut), synes begge legemer at være dækket af store partier af vand-is, lig den jordiske. To andre af Jupiters måner, *Callisto* og *Io,* viser også tegn på partikler af is, men dette materiale er mindre sikkert. Mens opdagelsen af vand på Jupiters fire indre måner ikke nødvendigvis betyder, at livsformer eksisterer på nogen af dem, siger videnskabsmændene, er muligheden dog forøget.

Begge opdagelser kommer på kritiske tidspunkter. NASA har planlagt at opsende to ubemandede rumfartøjer i 1977. De skulle være nær Jupiter i 1979 og bruge dennes tyngdekraft til at „skyde" sig forbi Saturn i 1981. Under deres tur kunne de foretage nær-undersøgelser af månerne, især af Titan (da deres bane skulle føre dem ind på en afstand af mindre end 160 km fra Saturns gigantiske måne). Men nu synes disse opsendelser truet. Nedskæringer i NASA's budget har resulteret i aflysningen af to planlagte, højtydende astronomiske observatorier, så vel som af udviklingsarbejdet på et atomfremdrivningssystem til raketter. Mange videnskabsmænd frygter, at det næste offer for de økonomiske nedskæringer vil være den kombinerede Jupiter-Saturn undersøgelse. Det vil være meget skuffende. Efter sidst i 70'erne, vil det tage 20 år før planeterne atter er så tæt på, at en sådan opsendelse kan finde sted.

OH, jan 73. /S.H.G.

Måneplasma

Den sovjetiske månesonde, Luna 19, der afsluttede sin mission i oktober 1972, opdagede tilstedeværelsen af plasma på og i nærheden af Månens overflade. Plasmaet er dannet af gensidige påvirkninger mellem kosmiske stråler og månematerialet. Russerne forventer også at kunne offentliggøre oplysninger om radiotilbagekastningen fra overfladen på forskellige bølgelængder.

Ej/BK

Stjerneplaneten

Astronomerne har længe ment, at universet vrimler med planetsystemer, hvoraf nogle kan indeholde verdener, der er beboet af intelligent liv. Men de har haft svært ved at bevise det. Interstellare afstande er så enorme, at selv de kraftigste teleskoper på Jorden ikke kunne lokalisere en planet, der omkred-

sede Solens nærmeste stjernenabo, Proxima Centauri, der ligger relativt beskedne 4,3 lysår (eller ca. 42 billioner km) borte.

Den statistik afskrækkede ikke astronomen Peter van de Kamp fra Swarthmore College's Sproul Observatorium (Pennsylvania). Sent i 1960'erne leverede han, efter flere års tålmodige observationer, noget der kunne se ud som de første beviser for (tilstedev. af) planeter uden for solsystemet: to store legemer af Saturnstørrelse, der cirklede rundt om Barnards stjerne, 5,9 lysår fra Jorden. Nu har van de Kamp bekendtgjort en opdagelse, der er måske endnu mere betydningsfuld. På et møde i American Astronomical Society i Las Cruces, New Mexico, meddelte han at have fundet endnu et usynligt legeme, der omkredser stjernen Epsilon Eridani, 10,7 lysår borte. Det mystiske objekt passer ikke ind i nogen konventionel kategori. Det er for stort til at blive betragtet som en almindelig planet og for lille til at kunne regnes for en rigtig stjerne.

En smule slingren

Hvordan kunne van de Kamp finde – endsige beskrive – objekter så fjerne, at de end ikke kan ses gennem optiske teleskoper eller opdages af radioteleskoper? Han skylder sin succes en gren indenfor astronomien, astrometrien, der indbefatter måling af ganske små *perturbationer*, uregelmæssigheder, i nogle stjerners baner, når de flytter sig næsten umærkeligt mod baggrunden af langt fjernere „stillestående" stjerner. Astronomerne er overbevist om, at disse periodiske forstyrrelser i den forventede jævne, retlinede bevægelse i stjernernes kredsen om Mælkevejens center kun kan betyde én ting: at der trækkes i stjernerne af tyngdekraften fra planeter eller små ledsagestjerner, der går rundt om dem.

Van de Kamp startede sin forskning i 1937. Han anvendte Sprouls 24 tommers linse-teleskop til med regelmæssige mellemrum at fotografere flere hundrede stjerner i Solens umiddelbare nærhed i håb om at opdage nogle afvigende bevægelser i deres baner. Foruden at være interesseret i Barnards stjerne, fængsledes han især af Epsilon Eridani. Skønt de fleste nære stjerner er små, forholdsvis svage „røde dværge", er Epsilon Eridani en klar, gul-orange stjerne omtrent som Solen med ca. syv tiendedele af dens masse og 30 pct. af dens lysstyrke. Så hvis der fandtes planeter i kredsløb om Epsilon Eridani, kunne i det mindste én være i så tilpas afstand fra moderstjernen, at den modtog lys og varme nok til at bære liv. Faktisk tilskyndede ligheden mellem Epsilon Eridani og Solen i 1960 radioastronomerne til at rette deres store antenner mod stjernen i et kort – og resultatløst – forsøg på at opspore radioudsendelser, der kunne stamme fra en civilisation på en planet i kredsløb rundt om den.

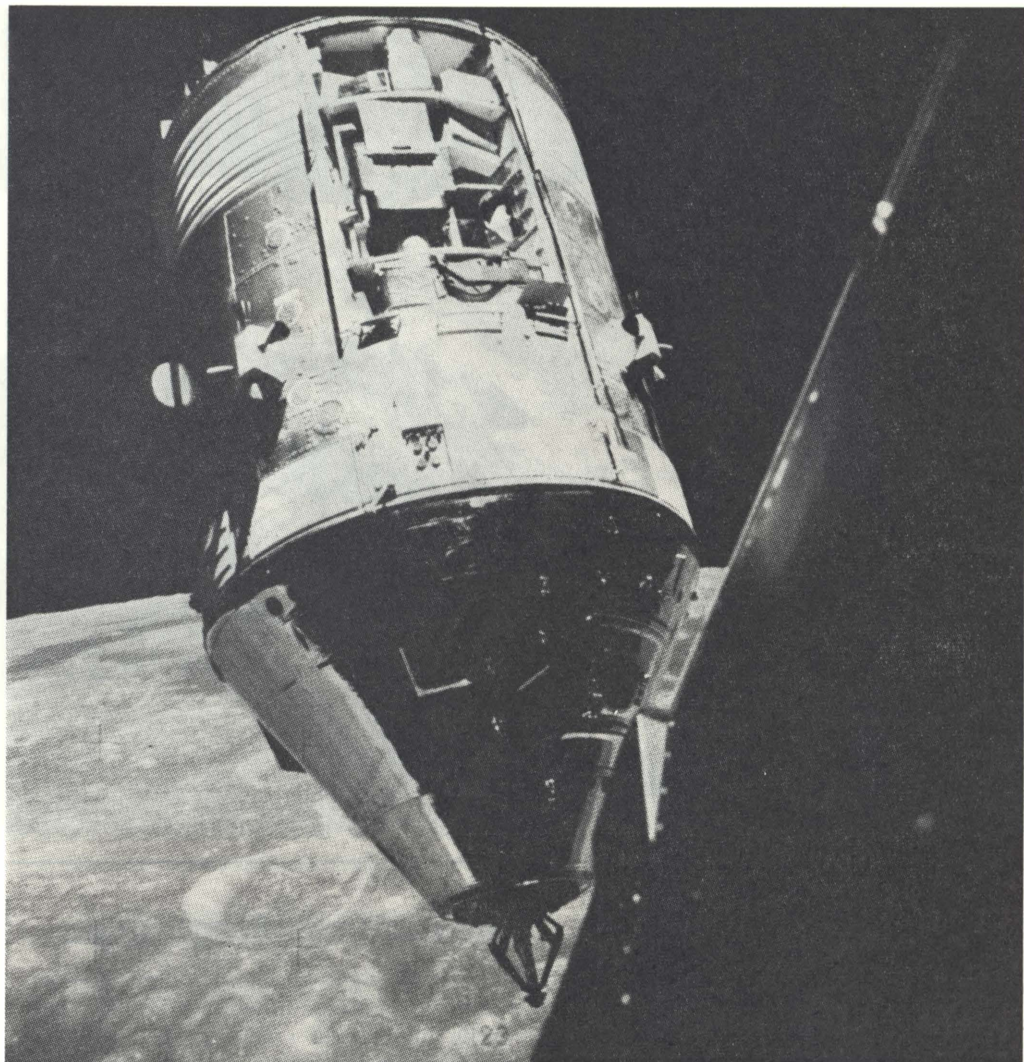
Van de Kamp var mere heldig. I 1967 bemærkede han, at Epsilon Eridani ikke fulgte „en ordentlig enkeltstjernes strenge, lige vej". Men uregelmæssighederne syntes for små til at være resultatet af det kraftige gravitationstræk fra en mørk ledsagestjerne. Forsigtigt ventede astronomen og hans medarbejdere, indtil de havde samlet over 800 fotografiske plader med Epsilon Eridani, før de følte sig rede til at måle perturbationerne og beregne, hvad der kunne forårsage dem. Nu tror de, at et usynligt objekt omkredser Epsilon Eridani i en afstand af omkring otte gange afstanden mellem Jorden og Solen – sandsynligvis for langt borte til at der kan være liv som på Jorden. En omkredsning af centralstjernen tager objektet 25 år. Det mest forbløffende af det hele er, at det mystiske legeme er mindst seks gange så massivt som gigantplaneten Jupiter.

Og dog, forklarer van de Kamp, er Epsilon Eridanis ledsagers masse mindre end 1 pct. af denne sols; af den grund er legemet sandsynligvis ikke i stand til at opretholde de atomreaktioner, der tænder alle stjerner. „Det drejer sig altså ikke om en stjerne i almindelig forstand og heller ikke om en konventionel planet", siger han. „Måske skulle vi kalde den en „stjerneplanet". Det er i hvert fald noget, der udfordrer teoretikerne til en forklaring."

Ej/BK.

MÅNEFOTOS

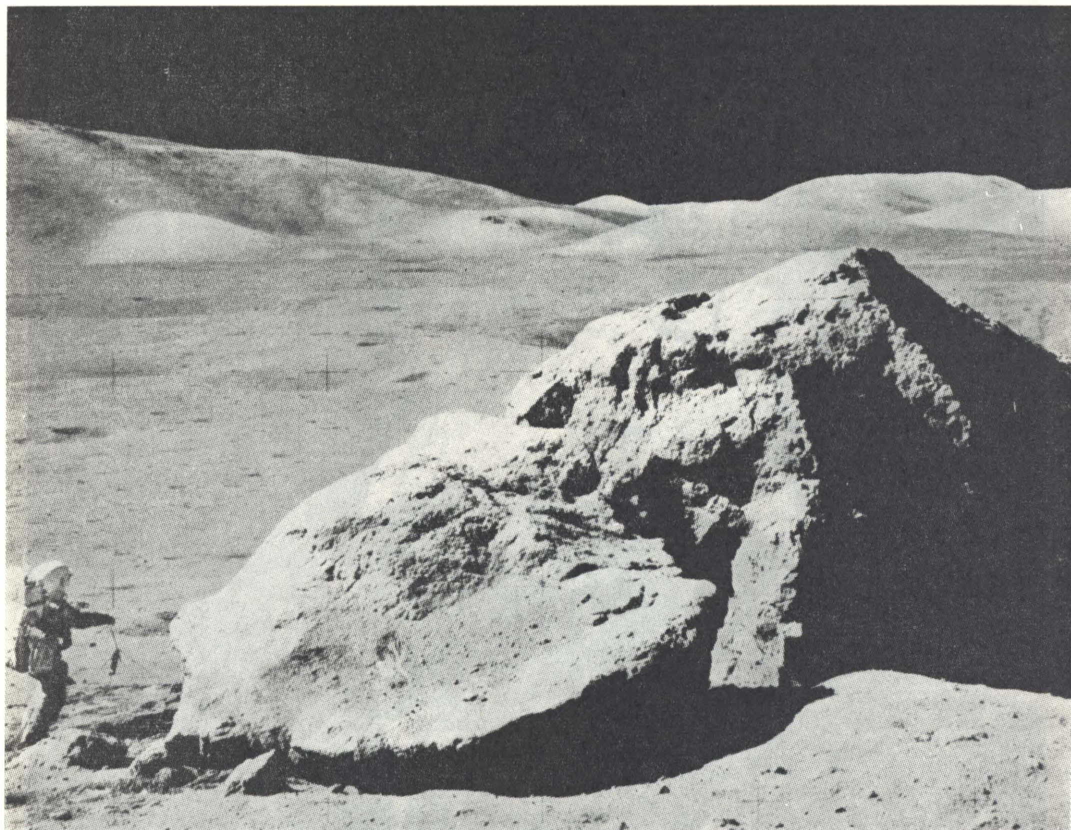

Billedet til venstre:

Geolog-astronauten Harrison H. Schmitt er her fotograferet, mens han er på vej rundt om et stort klippestykke, der røbede en meget sammensat udviklingshistorie. Klippen lå ved station 6 på det nordlige massiv, der var første stoppested på Apollo 17-astronauternes tredje tur gennem Taurus-Littrow dalen. Det er (selvfølgelig) astronauten Eugene A. Cernan, der har taget billedet.

Billedet herover:

Nærbillede af Apollo 17's kommando-kabine „America", taget fra månelandingsmodulet, der efter den vellykkede afrejse fra Månen her er på vej til sammenkoblingsmanøvren.

En spaltet klippe ved foden af det nordlige massiv var et vigtigt indsamlingssted for Apollo 17 mændene. Astronaut Schmitt kommer bærende på solviseren med farveskala til fotografering af klippen. Hans første beskrivelse gik ud på, at denne klippe var krystallinsk snarere end af den kantede type, man har fundet ved sydmassivet. Man ser ud over landingsdalen med det østlige massiv til venstre og Bjørnebjergene i forgrunden til højre.

Teknisk studiegruppe

på landsbasis søges nu dannet. Formålet er at samle de personer indenfor SUFOI, som er særlig interesseret i tekniske problemer i forbindelse med ufoerne, f. eks. ufoernes drivkraft, ufo-detektorer, fremstilling af måleinstrumenter til observationer, fotografering, lys- og lydfænomener ved ufoerne, undersøgelse af nedfald, landingsaftryk, afsveden vegetation osv.

De som er interesseret i at deltage i dette forskningsarbejde, bedes rette henvendelse til:

X. P. Madsen (Alaska 10)
Bakkehave 8, 2970 Hørsholm
Telefon (01) 86 16 77.

Medlemsorientering

Under denne overskrift bringes i hvert nummer en kort omtale af aktuelt stof, der har til formål at oplyse SUFOI's medlemmer om organisationens arbejde.

FORRETNINGSUDVALGET

Talrige emner har været diskuteret ved de regelmæssige møder i SUFOI's forretningsudvalg. De væsentligste punkter vil jeg søge at gengive kort nedenfor:

1. Tilgangen af nye læsere af UFO-NYT

Vi har altid kunnet glæde os over, at der har været særlig mange læsere af dette tidsskrift, men vi kunne da godt ønske os nogle flere. Trykkeomkostningerne stiger jo stadig. For at undgå årlige prisstigninger på bladet, har forretningsudvalget søgt at skaffe flere abonnenter. Det er primært sket ad tre veje, nemlig:

a. at opfordre læserne til selv at anbefale bladet til bekendte
b. at foretage annoncering i lokal- og dagspressen
c. at uddele pjecer og andet oplysende materiale.

Vedrørende det andet punkt – annonceringen – så har Informationsafdelingen fået fremstillet flere annoncer for UFO-NYT, som allerede har været indrykket i en lang række lokal- og dagblade. Især har vi annonceret i de dele af landet, hvor vores vandreudstilling har været på besøg. I skrivende stund drejer det sig om Nakskov, Hirtshals og Ebeltoft. Endelig har vi annonceret for UFO-NYT på de steder, hvor der har fundet *særlig* interessante observationer sted. Eksempelvis havde Midt- og Nordsjælland en række spændende observationer søndag den 11. februar 1973. Vi foretog da annoncering for bladet i lokale aviser i området.

2. Kongres i København for amatørastronomer

Først i februar afholdt Amatørastronomi Foreningen LAFA en kongres i København. Der var indbudt deltagere fra de nordiske lande. En af dagene var SUFOI blevet budt med for at redegøre for det, vi står for. SUFOI's formand – Erling Jensen – indledte, hvorefter der blev uddelt forskelligt oplysende materiale til mødedeltagerne, og man fortalte om den diskussion, der fandt sted på en tilsvarende amerikansk kongres. Det er denne diskussion, der er refereret i den netop udkomne bog „UFO og Videnskaben".

3. Fremstilling af et nyt studiekredsmateriale

Der vil blive fremstillet et større antal duplikerede hefter til brug for studiekredse og lignende. Mange mennesker henvender sig årligt til SUFOI efter information, og det tager os hver gang betydelig tid at gengive „UFO'ernes historie" i et relativt kort brev. Dette materiale vil i det hele taget kunne finde anvendelse på talrige måder. Bl. a. kan det bruges som et færdigt *UFO-foredrag*, om nogen kunne tænke sig at bruge det til det. I næste nummer af UFO-NYT vil vi redegøre grundigt for dette nye hefte, som i øvrigt bliver på ca. 20 sider. Henvendelse om heftet bedes rettet til *SUFOI's Informationsafdeling* (adr. side 2).

4. Vores lille pjece „Læs UFO-NYT"

skal snart omredigeres, så den også kan oplyse om vore seneste bogudgivelser. Har De brug for nogle pjecer at give til interesserede bekendte, så bed om nogle hos *SUFOI's Ekspedition.*

5. Forretningsudvalget har desuden forberedt det halvårlige repræsentantskabsmøde,

som fandt sted i week-end'en den 17. og 18. marts i København. Et referat fra dette møde vil blive bragt i næste UFO-NYT.

SUFOI's VANDREUDSTILLING

Vandreudstillingen, som for tiden cirkulerer på de danske biblioteker, har foreløbig været i *Nakskov* (11/12–31/12), i *Hirtshals* (29/1–10/2), i *Ebeltoft* (19/2–3/3) og i *Herning* (12/3–24/3). For tiden kan udstillingen ses på *Fredericia Bibliotek* til og med d. 14/4.

Derefter følger udstillingen følgende rute:
Brøndbyernes Bibliotek: 24. april til 5. maj.
Næstved Bibliotek: 14. maj til 26. maj.
Hundested Bibliotek: 4. juni til 16. juni.
Albertslund Bibliotek: 25. juni til 7. juli.
(Se den fuldstændige liste i forrige nummer af UFO-NYT).

Inden vandreudstillingen kommer til et nyt bibliotek, udsendes der pressemeddelelser herom i de lokale dag- og ugeblade. Hvis nogle af vore læsere skulle falde over sådanne foranmeldelser, så vil vi være glade for at få dem tilsendt, især hvis det drejer sig om lokale distriktsblade.

UFO-GRUPPER, m. m.

Følgende UFO-grupper har bedt os om at meddele, at de gerne vil have flere deltagere. Interesserede bedes rette *direkte henvendelse* til grupperne:

Odense UFO-Kreds
v/ Finn L. Frandsen,
Højstrupvej 60, st. th., 5200 Odense Vest.

Virum UFO-Kreds
v/ Inge Larsen,
Virum Stationsvej 141 A, 2830 Virum.
Tlf. (01) 85 33 94.

Endelig har en læser, som bor mellem Århus og Odder, bedt os efterlyse eventuelle UFO-grupper i dette område. Eksisterer der nogle, vil vi være glade, om de skriver til *SUFOI's Informationsafdeling (adr. side 2)*. – Er der andre, grupper eller enkeltpersoner, rundt om i landet, som gerne vil deltage i denne interessante form for diskussionsarbejde, så beder vi Dem *skrive til undertegnede.*

UFO-FOREDRAG

Igen gør vi opmærksom på, at SUFOI gerne holder foredrag i *Deres* lokale forening eller klub. Alle henvendelser herom bedes rettet til *SUFOI's Foredragsafdeling* (adr. side 2). – Vi har desuden i det sidste stykke tid orienteret diverse foreninger om, at vi har op til flere foredragsholdere til disposition for en interessant aften. Vi kan med kort varsel holde foredrag på Sjælland og Lolland/Falster, mens vi må aftale nærmere for den øvrige del af landets vedkommende. Vi håber dog ikke, at dette holder nogle tilbage fra at bestille foredrag. Men som nævnt kan alle yderligere oplysn. *fås hos SUFOI.*

UFO-RAPPORTER 1972

Arbejdet med at opgøre dette store materiale er i fuld gang, og resultatet vil blive bragt i bladet hurtigst muligt. Vi kan dog foreløbig oplyse, at vi modtog godt 300 henvendelser i 1972 om formodede UFO-observationer. Heraf blev der optaget rapport på ca. 130 til nærmere undersøgelse. Efter nærmere studier faldt dette tal til ca. 85. Som sagt vil der følge en nærmere redegørelse i et senere nummer, når arbejdet med rapporterne er færdigt. – SUFOI vil hurtigst muligt udsende en pressemeddelelse til de større dagblade for at orientere om UFO-rapporterne fra 1972.

HJÆLPERE SØGES

Vi vil gerne have at de, der har lyst, hjælper med i SUFOI. Skriv til undertegnede og fortæl lidt om Dem selv, hvor længe De har læst om emnet, om De har læst bøger herom, kan De sprog, skrive på maskine, etc. Har De tid og mulighed for at besøge én af de større dagbladsredaktioner, så har vi opgaver liggende, som går ud på at gennemgå visse årgange for bestemte oplysninger, der kan hjælpe *SUFOI's Forskningsafdeling. – De kan desuden altid hjælpe os ved at skaffe nye læsere til UFO-NYT!* Endelig henleder vi opmærksomheden på de eksisterende *UFO-brev-mærkater,* som kan købes hos Ekspeditionen i portioner à 60 stk. og 120 stk. til priserne henholdsvis 6 kr. og 10 kr. Mærkaterne erhverves ved at *indbetale beløbet på postgiro 11 77 25 til SUFOI.* Anfør bag på *„talon til modtageren"*, hvad De ønsker tilsendt.

Peter A. Hansen
SUFOI's Informationsafdeling

VÆR MED!

Inden for SUFOI's ledelse og ud over hele landet gøres der en aktiv indsats på ufofronten, og alligevel er der hele tiden arbejde, der hober sig op, og det må enten udskydes eller droppes. Derfor er der brug for *endnu* flere aktive, end der er nu, så hvis du har lyst, ville man inden for ledelsen være glade for at høre, at også *du* gerne vil udføre lidt ufo-arbejde. Man må jo tænke på, at det UFO-NYT, du sidder og læser nu, jo netop er et resultat af mange menneskers aktive ufo-arbejde, både i Danmark og hele Verden over. Jo flere aktive der er, jo nærmere kommer vi målet, nemlig at få offentligheden til at erkende ufoernes eksistens og nødvendigheden af en tilbundsgående undersøgelse af ufo-gåden.

Du kan også diskutere ufoer med familie og venner, eller du kan samles med andre ufointeresserede og dyrke den fælles interesse.

Til slut vil jeg komme med en opfordring til alle medlemmer: Ofte har jeg opdaget, at medlemmer, som har haft en observation, ikke har rapporteret den til RC. Derfor, hvis du, eller nogen du kender, har haft en formodet ufo-observation, sørg så for at RC får det at vide. Mange gange kan en selv ældre rapport bekræfte en anden eller supplere den. *John Juhler, Aalborg.*

BOGANMELDELSER

Aids to identification of flying objects

Superintendent of Documents, U.S. Government Printing Office, Washington D.C. 20402, USA 1968.
36 s., pris 20 cent (udsolgt).

En meget bemærkelsesværdig ting ved denne bog er dens uventede behandling af UFO'er. Selv om det for læseren ser ud som om mængden af misfortolkede observationer var uudtømmelig, dukker der en koncis historie om ufologi op. Fra en observation i 1254 til de forskelige United States Air Force projekter, Robertson rapporten samt Colorado Universitetets undersøgelse, får vi nyttige tips om mulighederne for at købe specielle rapporter, der ikke trykkes mere, og der gives endog en forklaring på, hvorfor netop Colorado-universitetet blev valgt til at foretage det meget omtalte videnskabelige studium af UFO-rapporter.

Denne prisbillige bog er godt illustreret med nyttige diagrammer samt nogle ikke helt så nyttige fotos. Den bedste del af bogen er muligvis det 8-siders kapitel med spørgsmål og svar, der tydeligt afslører spillets mester, dr. J. Allen Hynek. Endelig er bibliografien næsten en „Who is Who" i de flyvende tallerkeners verden, og skønt vor afdøde bekendt, Waveney Girvan, står opført som 'Girvin', er dette dog kun en bagatel blandt så stort et udvalg.

Edgar Hatvany.
Skylook, jan. 1970. /SAI.

Science, the public and the ufo

Arthur Bray.
Bray Book Service, P.O. Box 5051, Station F, Ottawa Ontario, Canada. 1967.
Paperback $ 3,-, Casebound $ 6,-.

Denne bog indeholder et bredt område af emner fra pseudo- og ortodoks videnskab og filosofi til ufoernes fremdrift.

Forfatteren pointerer, at man dårligt kan forvente, at videnskabsfolk skal komme frem med en forklaring, da deres arbejdsområde er for begrænset, og hvis anvendelsen af den videnskabelige metode ikke har givet noget resultat, vil det være logisk at skifte metode. Er dette et ekko af en del menneskers opfattelse på nuværende tidspunkt?

Mr. Bray, ex-pilot hos bl. a. det canadiske flyvevåben, har mere tiltro til rapporter udfærdiget af trænede observatører så som piloter, kontroltårn-personale, astronomer o.l., end til folk fra den almindelige offentlighed. Der er i bogen en liste over observationer fra pålidelige kilder over hele verden.

Hans egne efterforskninger har ført ham til den overbevisning, at „rumskibe fra andre verdener"-hypotesen er den mest sandsynlige, og fastslår, at nye oplysninger underbygger snarere end undergraver ideen.

Nogle canadiske observationsrapporter er opført i et appendix for dem, som ønsker at studere dem; desuden nogle få diagrammer til illustration.

Dette er god læsning for alle, og kan nok hjælpe til at afklare nogle ting for begynderen.

Doreen Whitaker
Skylook, jan. 1970. SAI.

Hynek har skrevet en bog

Nej, det er ikke den UFO-bog, der snart udgives af SUFOI på dansk med Hynek som forfatter. Det er naturligvis en astronomibog.

For 12 år siden, da UFO'er stadigvæk var et uartigt ord inden for astronomikredse, blev der herhjemme udgivet en bog skrevet af Adzer Blume („Verdensrummet", Branner og Korch, 1961). Bogen var en meget spændende indføring i atomfysik, astronomi og rumfart med et væld af fotos og illustrerende tegninger, tabeller og diagrammer.

Meget uhørt var det dog, at bogens sidste ti sider var helliget omtalen af „Ukendte flyvende objekter", hvor forfatteren præsenterede læseren for mange af problemstillingerne inden for UFO-sagen med bl. a. Adamski og atomfysikeren, professor Sven Werner som to af yderlighederne.

Men ellers har astronomibogsforfattere normalt ikke interesseret sig for at orientere læseren om UFO'er.

Glædelig var derfor overraskelsen, da jeg i februar 1973 udgaven af *Sky and Telescope,* (Vol. 45, No. 2), der er et meget kendt og seriøst amatørastronomi-tidsskrift, så en anmeldelse af bogen *„Astronomy One"*, af J. Allen Hynek og Necia H. Apfel. Anmeldelsen er skrevet af David A. Pierce (El Camino College og Jet Propulsion Laboratory), der efterlyser en præsentation af UFO-fænomenet:

„Det er overraskende, at uidentificerede flyvende objekter ikke er nævnt nogetsteds, når man tager den ekspertise i betragtning, som seniorforfatteren (J. Allen Hynek) har på dette område. Selv om forklaringen på UFO-observationerne måske ikke er af astronomisk karakter, bliver der altid stillet spørgsmål om UFO'er i mine astronomiklasser. College-eleverne ville være glade for en kort orientering om UFO'er i deres astronomimaterialer, specielt da de fleste astronomilærere ikke tror på dem."

Tak for efterlysningen Mr. Pierce. Måske kan det animere fremtidige astronomibogsforfattere til også at beskæftige sig lidt med UFO'erne uanset deres oprindelse.

Ole Henningsen

KORT FATTET

I London's planetarium havde en ukendt „filosof" skrevet: „Findes der levende intelligensvæsener på Jorden?" – Lige under denne dybsindige inskription kom der et par dage senere en tilføjelse: „Ja; men de er her kun på besøg."

Østlendingen, 22 sept. 71.

Astronauternes blomstring

Hvad er astronauter?
Hvad er jeg?
Helt, pilot, udforsker,
forelsket i mig selv og mit arbejde,
uden at give agt på de mange farer, der lurer
ude i rummet og her på Jorden,
accepterer jeg det altsammen som min
fødselspligt.
– Al Worden.

Før astronaut Worden rejste med Apollo 15 til månen i juli 1971 havde han aldrig været særlig introspektiv („indadskuende", selvgranskende). Poesi havde ingen plads i hans liv; han læste det sjældent, og han havde aldrig selv skrevet en linie. Men der skete noget med Worden, mens han kredsede alene rundt om månen i kommandokabinen *Endeavor* og ventede på sine kammerater, der gik nede på måneoverfladen. Siden sin hjemkomst er han begyndt at udtrykke sine følelser om rumturen på vers, mange af dem dybt personlige og selvransagende. Wordens nye interesse er kun ét eksempel af mange på et ekstraordinært fænomen, der er dukket op efter måneturene. Trods deres ufortjente rygte om følelseskolde automater er mange af USA's 32 rumrejsende blevet dybt berørt af deres oplevelser uden for Jorden. I flere tilfælde er de begyndt et helt nyt liv. Som astronaut Rusty Schweickart fra Apollo 9 siger: „Jeg er ikke den samme som før. Det er ingen af os".

Dybt berørt. Schweickart er selv et slående eksempel på, hvordan månen måske indvirker på mennesker. Før sin færd levede og åndede han kun for sit arbejde som astronaut. Men mens han svævede rundt uden på Apollo 9 på rumvandringen knap 260 km over Jorden, overvældede følelserne ham ganske. „Jeg mistede helt min identitet som amerikansk astronaut", siger han. „Jeg følte mig som en del af alt og af alle dem, der fløj forbi nedenunder mig". Nu tilbringer han meget af sin tid i en klinik for narkomaner i Houston, tager del i en frivillig telefonservice, hvor unge kan ringe og få råd, hvis de er i vanskeligheder, og han er medlem af en lokal gruppe, der praktiserer transcendental meditation.

„Der sker noget med én derude", forklarer Apollo 14-astronauten Ed Michell. Som et resultat af, hvad der skete med ham, har han siden trukket sig tilbage fra rumprogrammet, er blevet skilt fra sin kone og helliger sig nu helt en beskæftigelse, der ikke er helt almindelig for en veluddannet tekniker: udforskning af tankeoverføring (ESP), som han mener vil kunne hjælpe mennesker rundt om i verden til at opnå større „intuitiv" kommunikation.

For astronaut Jim Irwin fra Apollo 15 var det en religiøs oplevelse at vandre på månen. Han blev „dybt rørt ved synet af månebjergenes skønhed og følte Guds nærværelse". Han siger, at en måned efter sin hjemkomst „vidste jeg, at Gud havde kaldt på mig". Han trak sig tilbage fra astronautprogrammet, kaldte sig selv „månemissionæren" og blev baptistprædikant.

Charles Duke husker sine følelser, da han spejdede ud af lugen i Apollo 16 ned på månelandskabet, „jeg blev overvældet af en

sikker følelse af, at det jeg så var en del af Guds almagt". Da han så sine friske fodspor i det næsten eviggamle månestøv „fik jeg en klump i halsen og tårer i øjnene. Det var den største oplevelse i mit liv". Selv den undertiden noget spidse Alan Shepard, USA's første mand i rummet, indrømmer, at han har forandret sig: „Jeg var en grusom slambert inden jeg tog afsted. Nu er jeg bare en ganske almindelig slambert".

De dybeste følelser i rummet synes at rette sig mod den hjemlige planet. Niel Armstrong, den første mand på månen og nu teknisk professor ved University of Cincinnati siger: „Jeg husker, at det på vejen hjem i Apollo 11 pludselig slog mig, at den lille ært dér, smuk og blå, var Jorden. Jeg holdt tommelfingeren op foran det ene øje og lukkede det andet, og min tommelfinger dækkede planeten Jorden. Jeg følte mig ikke som en kæmpe. Jeg følte mig meget, meget lille".

For Apollo 8's Bill Anders, der så Jorden derude fra, vaktes „følelser om menneskelighed og menneskelige behov, som jeg aldrig har haft før". Tom Stafford, veteran fra Gemini 6 og 9 og Apollo 10, trækker det skarpere op: „Man ser ikke ned på Jorden som amerikaner, men som menneske".

Andre astronauter fandt isolationen i rummet stimulerende, selv når de var bag månen, uden forbindelse med jorden. Michael Collins var faktisk glad for at blive alene tilbage i Apollo 11 kommandokabinen, da Armstrong og Aldrin skiltes fra ham for at lande på månen: „Jeg vidste, jeg var alene på en måde, som ingen jordbo nogensinde før havde været".

Set fra rummet var jorden årsag til mange tanker om miljøproblemer. „Jeg spekulerede over, hvordan alle skulle kunne leve på den lille, overbefolkede klode", mindes John Young fra Apollo 10 og 16. Selv i de anspændte timer efter ilttankens eksplosion beskæftigede Apollo 13's Jack Swigert sig med jordiske livsforhold – og følte sig pludselig overbevist om, hvordan man kunne bevare dem: „Jeg var overbevist om, at rumteknikken – hjælpemidler i form af satelitter, kommunikationsnet og deslige – er svaret på de miljøkatastrofer, der truer denne skrøbelige jord".

Pligt. For nogle af astronauterne var det ikke så meget turen i rummet som tiden bagefter, der indvirkede på dem. Buzz Aldrin, der ledsagede Neil Armstrong på den første gåtur på månen, fandt sig fuldstændig ude af stand til at klare rollen som helt de utallige gange, han måtte optræde offentligt. Snart var han på vej til, hvad han nu kalder „et godt gammeldags, amerikansk nervesammenbrud". Derimod synes andre astronauter at have udnyttet hyldesten fuldtud:

John Glenn opstillede til senatet i Ohio, Wally Shirra optræder som TV-kommentator og i reklamefilm, Frank Borman har overtaget posten som vicepræsident i Eastern Airlines og Al Shepard har knyttet indbringende forbindelser indenfor Houstons forretningsverden. Faktisk har nogle af astronauterne fundet det pinagtigt at glide tilbage i anonymiteten, når berømmelsens glorie blegnede. „De ved, de søde piger står ikke mere på hovedet, når man kommer ind i et værelse, og den slags", siger Mike Collins, som for sin del er glad for at blive fri for den kunstige livsstil. Og som Pete Conrad, Apollo 12's kåde kaptajn, tilføjer: „Hvad er mere dødssygt end en forhenværende fodboldspiller, der altid underholder folk med alle de mål, han scorede?"

Skønt virkningen af oplevelsen varierer meget, er de fleste astronauter enige om, at rumflyvningen har uundgåelige almene følger, og måske er Ed Michell den, der har udtrykt det klarest: „Man udvikler en øjeblikkelig, global bevidsthed, en orientering mod mennesket, en intens utilfredshed med verdens tilstand og man føler en pligt til at gøre noget ved det". Hvis det er en speciel virkning af rumflyvninger, og hvis det med held kan overføres til verdens mennesker, kan udbyttet fra Apollo vise sig at blive uvurderligt meget rigere end nogen kunne forudse.

EJ, december 1972. /BK.

UFO og VIDENSKABEN

6 kendte videnskabsmænd diskuterer UFO'er

„Det er fuldstændigt uholdbart, når Condon-rapporten vidt og bredt forkynder, at hele UFO-problemet simpelthen drejer sig om mistolkninger af kendte ting".
Dr. Hynek i „UFO og VIDENSKABEN"

„Løj Mr. Adamski bevidst? Eller blev han samlet op af Firkon, taget til det nordlige New Hampshire, hypnotiseret og bedt om at se ud af vinduet?"
Dr. Salisbury i „UFO og VIDENSKABEN"

„Jeg tror rumskibshypotesen bedst af alle kan forklare den lange række af beviser for UFO-fænomenet".
Dr. Sprinkle i „UFO og VIDENSKABEN"

„I 1947 undersøgte USAF's bedste teknikere og forskere UFO-fænomenerne. De konkluderede, at ikke alene var UFO'erne virkelige, men de var også interplanetariske!"
Dr. Harder i „UFO og VIDENSKABEN"

„Mit syn på UFO-problemet er, at det på ingen måde er et nonsensproblem, men et problem af iøjnefaldende videnskabelig interesse".
Dr. McDonald i „UFO og VIDENSKABEN"

„Jeg ser afgjort ikke pessimistisk på vore chancer for at gøre virkelige fremskridt overfor dette problem".
Dr. Saunders i „UFO og VIDENSKABEN"

UFO og VIDENSKABEN er første bind i SUFOIs nye DEBATBOGS-SERIE – se den nu!

SKANDINAVISK UFO INFORMATION – SUFOI. I KOMMISSION HOS STRUBES FORLAG

134 sider

Boglade-pris, pr. stk. kr. 29,75

SÆRPRIS FOR SUFOI-MEDLEMMER:

kr. 22,-

Indbetal beløbet – kr. 22,- – på

GIRO 11 77 25 – SUFOIs REGNSKABSKONTOR
Oxford Allé 3 A, 2300 København S.

NB: Anfør venligst på bagsiden af „talon til modtageren", at det er UFO og VIDENSKABEN, De ønsker!

Præsident Amin har set UFO

Kampala – Reuter: Ved middagstid lørdag den 3. marts så Ugandas præsident, Idi Amin, en mystisk flyvende genstand, der var dækket af et røglignende slør. Under et ophold ved Victoriasøen så Amin, såvel som flere i hans følge, at genstanden forsvandt ned i søen, fortalte Uganda's radio søndag. Præsidenten mente, at genstanden måtte være af stor betydning og måtte betragtes som „et godt tegn for Uganda." – Efter omkring 7 minutters forløb så selskabet genstanden komme til syne fra søen igen. Den steg mod himlen som en raket og forsvandt. Den sidste del, der var synlig, lignede en slanges hale, sagde Ugandas radio og fortsatte, at genstanden var mellem 10 og 16 km borte, da den blev iagttaget.

Norske og danske dagblade, 6. marts 1973. /IOKj.